บทนำ

ภายในห้องรับแขกของบ้านไม้ที่อยู่ในซอยเล็กๆ ย่านกรุงเก่า เด็กทารกเพศหญิงวัยสองเดือนกำลังร้องไห้จ้าอยู่ในอ้อมแขนของคนเป็นแม่ที่นั่งอยู่บนโซฟา โดยมีสามีนั่งอยู่ข้างๆ กัน ส่วนโซฟาอีกฝั่งหนึ่งก็ไม่ได้ว่างเปล่าแต่อย่างใด แต่มีอีกครอบครัวหนึ่งนั่งอยู่ด้วย ครอบครัวนี้มาด้วยกันทั้งพ่อแม่และลูกชายวัยแปดขวบ สีหน้าของพ่อแม่ทั้งสองฝ่ายดูเป็นกังวลชัดเจน

เด็กสองคนไม่รู้เลยว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น ระหว่างที่ผู้หญิงสูงวัยนุ่งขาวห่มขาวแต่ไม่ได้โกนผมเหมือนแม่ชีซึ่งนั่งอยู่บนโซฟาด้านหัวโต๊ะทำอะไรบางอย่างกับแผ่นทองสองใบที่มีรูปวงกลมใหญ่ถูกแบ่งเป็นช่องๆ เสมือนตารางจักรราศี ในตารางก็มีตัวเลขไทยหลายตัว รวมทั้งชื่อของเด็กทั้งสองคนที่ถูกเขียนไว้ด้วย

หญิงสูงวัยนำแผ่นทองสองใบมาวางคู่กันบนพานที่เตรียมไว้ จากนั้นก็เทน้ำจากคนโทเล็กๆ ลงไปบนแผ่นทองก่อนจะโปรยดอกไม้ตามลงไป แล้วสวดบทสวดมนต์สำหรับปกป้องคุ้มกันภัยสามจบ พอสวดเสร็จก็หันไป

พยักหน้าให้ผู้หญิงวัยกลางคนที่นั่งห่างออกไปเล็กน้อยโดยไม่ได้พูดสิ่งใด ก่อนที่เจ้าตัวจะลุกขึ้นยืนและถือพานเดินไปยังหิ้งพระที่อยู่ในห้องพระด้านหลัง

ผู้หญิงวัยกลางคนพอเห็นดังนั้นก็หันไปพยักหน้าให้ทั้งสองครอบครัวพาเดินตามมาด้วยกัน เมื่อมาถึงหน้าห้องพระ หญิงสูงวัยนุ่งขาวห่มขาวก็วางพานที่มีแผ่นทองลงเบื้องหน้าพระพุทธรูป รอให้ทุกคนเดินตามมาถึง แล้วจึงหันไปบอกกับพ่อแม่ของเด็ก

“ให้เด็กๆ กราบพระ ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง ให้ดวงชะตาของทั้งคู่จงพึ่งกันและกัน ให้อยู่รอดปลอดภัย”

พ่อแม่ของเด็กผู้ชายจึงบอกให้ลูกกราบพระพุทธรูปตามที่หญิงสูงวัยบอก ส่วนพ่อแม่ของเด็กผู้หญิงที่ยังแบเบาะก็ช่วยให้ลูกพนมมือไหว้เท่าที่พอจะทำได้ เพราะเด็กยังเล็กอยู่มาก แล้วเพียงพริบตาเดียว เด็กทารกที่ร้องไห้จ้าอยู่ก็หยุดร้องไห้อย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ทำเอาคนเป็นพ่อแม่รู้สึกอัศจรรย์ใจมาก

เพราะก่อนหน้านี้พวกเขาพาลูกสาวไปหาหมอมาแล้วหลายครั้ง เพื่อปรึกษาเกี่ยวกับเรื่องที่ลูกสาวมักร้องไห้โดยหาสาเหตุไม่ได้ว่าเกิดจากอะไร ตอนแรกก็คิดว่าลูกป่วย แต่หมอตรวจอย่างละเอียดแล้วไม่พบความผิดปกติใดๆ ต่อมาพ่อกับแม่เริ่มจับสังเกตได้มากขึ้นว่า ลูกสาวจะมีอาการหนักมากโดยเฉพาะวันพระซึ่งจะร้องไห้ทั้งวัน มีแค่บางครั้งที่หยุดร้องไปเองเพราะเหนื่อย

เหตุการณ์ผิดปกตินี้เกิดขึ้นมาสองเดือนแล้ว จนพ่อกับแม่ไม่รู้จะทำอย่างไร กระทั่งมีคนแนะนำให้ไปหา ‘ป้าแช่ม’ ที่เป็นหมอดู ตอนแรกทั้งคู่ไม่อยากไป แต่สุดท้ายก็มีเหตุให้ต้องยอมเสี่ยงพาไปหา ทว่าดูเหมือนว่าเรื่องลูกสาวจะเกินความสามารถของป้าแช่ม อีกฝ่ายจึงพาไปหา ‘ยายอุ่น’ ทันที

ยายอุ่นเป็นหญิงสูงวัยที่ชอบปฏิบัติธรรมและวิปัสสนากรรมฐาน แต่พอถึงบ้านหญิงชราก็เห็นว่ามีอีกครอบครัวหนึ่งนั่งอยู่ในห้องรับแขกแล้ว

และยายอุ่นก็พูดเหมือนรู้อยู่แล้วว่า ทั้งสองครอบครัวจะต้องมาเจอกันในวันนี้ แถมยังทายถูกด้วยว่าลูกสาวของพวกตนมีปัญหาร้องไห้ไม่หยุด ส่วนลูกชายของอีกครอบครัวหนึ่งนั้นดูท่าจะมีปัญหาหนักกว่า เพราะถูกทำนายทายทักไว้ตั้งแต่เกิดว่าจะอายุไม่ยืน หากไม่ได้รับการแก้ไข

ทั้งสองครอบครัวตอนแรกก็ดูเหมือนจะไม่อยากเชื่อนัก จนยายอุ่นพูดถึงเรื่องบุญนำพาและวาสนาด้วยบุพกรรม สุดท้ายพ่อแม่ทั้งสองฝ่ายจึงยอมเชื่อและให้ยายอุ่นช่วยเหลือ ทั้งที่ไม่แน่ใจว่ามันจะได้ผลจริงหรือไม่ นี่เป็นที่มาที่ทั้งสองครอบครัวยอมให้ยายอุ่นทำพิธีที่อีกฝ่ายเรียกว่า ‘ดวงพึ่งดวง’

ครั้นพอจัดการอะไรเรียบร้อยแล้ว ทุกคนก็กลับไปนั่งที่โซฟาเช่นเดิม โดยที่หญิงสูงวัยได้บอกกับทุกคนว่า

“จากนี้เด็กสองคนนี้ก็จะอยู่รอดปลอดภัย ไม่มีอาการป่วยแปลกๆ ที่หาสาเหตุไม่ได้อีก แต่จำไว้ว่าสิ่งนี้ไม่ใช่การผูกดวง มันเป็นการใช้ดวงชะตาของเด็กสองคนที่ต้องเกื้อกูลกันอยู่แล้วให้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ‘เป็นดวงพึ่งดวง’ ตราบใดที่ดวงของเขาสองคนยังผูกติดกัน พวกเขาจะปลอดภัยและใช้ชีวิตได้อย่างที่ทั้งคู่ต้องการ”

“แล้วถ้าดวงของเด็กสองคนนี้แยกจากกันล่ะคะ”

“นั่นก็แล้วแต่โชคชะตา แล้วก็ขึ้นอยู่กับบุญและกรรมของพวกเขา หลังจากนี้แม่อยากให้ทั้งสองครอบครัวใช้ชีวิตเหมือนเดิมตามปกติที่ควรจะเป็น ส่วนเรื่องที่เด็กสองคนนี้ได้พบกันในวันนี้ ให้ถือเสียว่าเป็นสิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้น จงใช้ชีวิตให้คุ้มค่าในแบบของตัวเอง จนกว่าวันนั้นจะมาถึง”

“วันนั้น หมายถึงอะไรคะ”

แม่ของเด็กหญิงแบเบาะเป็นฝ่ายเอ่ยถาม แต่ยายอุ่นกลับบอกว่า

“ลิขิตของโชคชะตา เมื่อยังมาไม่ถึง ก็จงอย่าถามหา”

นั่นคือประโยคสุดท้ายที่ยายอุ่นได้พูดไว้ ก่อนที่ทั้งสองครอบครัวจะลากลับไปพร้อมกับสิ่งที่กลายเป็นความจริง

เด็กทั้งสองคนไม่มีอาการป่วยแปลกๆ และมีชีวิตอยู่ต่อได้อย่างเป็นปกติสุข แต่ในใจลึกๆ ของพ่อแม่ทั้งสองครอบครัวก็ยังคงเป็นกังวลกับสิ่งที่ยายอุ่นได้พูดทิ้งท้าย

ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี คำว่าลิขิตของโชคชะตาก็ยังคงวนเวียนย้ำเตือนให้เฝ้าระวัง

สิ่งที่ยังมาไม่ถึงมันคือสิ่งใด...

๑

ดวงนำพา

ยี่สิบหกปีต่อมา

บ้านครึ่งไม้ครึ่งปูนใต้ถุนสูงแบบไทยประยุกต์แสนร่มรื่นอยู่แถวอำเภอแห่งหนึ่งในจังหวัดสระบุรี บริเวณรอบบ้านรายล้อมด้วยสวนผลไม้ตามฤดูกาล ทำให้บ้านอยู่ท่ามกลางธรรมชาติแสนสงบสุข

ภายในห้องนอนชั้นบน หญิงสาวใบหน้ารูปไข่สวมชุดนอนลายหมีน้อยสีชมพูน่ารัก คลุมทับด้วยเสื้อคลุมสีชมพูโทนเดียวกันนั่งอยู่บนเก้าอี้หลังโต๊ะหนังสือตัวใหญ่ เรือนผมสีน้ำตาลเฮเซลนัตจัดทรงด้านหน้าเป็นหน้าม้าดูน่ารัก ส่วนด้านหลังปล่อยยาวเป็นลอนสวย

บนโต๊ะด้านหน้าของเจ้าตัวมีไอแพดตั้งอยู่บนแท่นวางพร้อมกับไฟวงแหวนสำหรับไลฟ์สด และยังมีโทรศัพท์มือถืออีกเครื่องถ่ายลงมาจากด้านบนเพื่อให้จับภาพไพ่ทาโรต์บนโต๊ะ รวมทั้งไมค์ที่ต่อเข้าระบบโปรแกรมสำหรับการถ่ายทอดสด เพื่อให้เสียงดังฟังชัด เจ้าของใบหน้ารูปไข่สดใสแย้มยิ้มให้กล้องบนหน้าจอไอแพด ระหว่างที่ทำนายดวงชะตาราศีด้วยการเปิดไพ่ทาโรต์ให้ผู้ติดตามในไลฟ์สดฟัง

“ชาวราศีพฤษภในปีนี้ อย่างที่บัวเคยบอกไปเมื่อครั้งก่อนในคลิป ‘๑๒ ลัคนาราศีกับปีใหม่ที่จะมาถึง’ ปีนี้เป็นปีที่มีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นสำหรับคุณและอีกหลายๆ ราศี แต่ในแต่ละเดือนนั้นดวงชะตาก็จะแตกต่างกันไปค่ะ การทำนายนี้บัวไม่ได้ทำนายเจาะจงเฉพาะบุคคล เป็นการทำนายสำหรับผู้ที่เกิดในช่วงราศีพฤษภนะคะ แต่ถ้าใครต้องการดูดวงแบบเจาะจงเฉพาะบุคคลก็สามารถแอดไลน์หาบัวได้เลยค่ะ บัวจะขึ้นรายละเอียดการติดต่อไว้ให้ใต้คลิป เอาละค่ะ มาดูกันค่ะว่าดวงของชาวราศีพฤษภในเดือนนี้เป็นอย่างไรกันบ้าง...”

ญานิน หรือ บัว กล่าวและยิ้มแย้มระหว่างดึงไพ่ที่เพิ่งสับเสร็จออกมาทีละใบ พอได้ครบจำนวนที่ต้องใช้ก็วางไพ่ที่เหลือไว้ข้างๆ ก่อนจะนำไพ่ที่เลือกมาวางตรงตำแหน่งการทำนาย นี่คืองานประจำของหล่อน เพราะหล่อนคืออินฟลูเอนเซอร์ทำนายดวงด้วยไพ่ทาโรต์ หรือที่ผู้คนรู้จักในชื่อ ‘ญานินญาพยากรณ์’

หญิงสาวได้รับสืบทอดวิชาโหราศาสตร์มาจากยายแช่มหรือที่บางครั้งหล่อนก็เรียกว่า ยายน้อย ยายแช่มเป็นน้องสาวแท้ๆ ของยายของหล่อนเอง โดยยายแช่มได้รับการถ่ายทอดวิชาด้านโหราศาสตร์มาจากคุณยายอุ่นที่ไม่ได้เกี่ยวข้องเป็นเครือญาติแต่อย่างใด แต่ยายอุ่นเปรียบเสมือนครูบาอาจารย์ในด้านโหราศาสตร์ และเป็นครูที่พายายแช่มเข้าสู่หนทางการเป็นแม่หมอนักทำนาย

ยายแช่มได้สอนวิชาการดูดวงหรือโหราศาสตร์ให้หล่อนตอนอายุสิบเจ็ดในช่วงปิดเทอมที่หล่อนอยู่ว่างๆ ตอนแรกยายแช่มสอนเรื่องโหราศาสตร์ตัวเลขเจ็ดตัวและการโคจรของดาวไปตามราศีต่างๆ รวมถึงไพ่ทาโรต์ซึ่งเป็นสิ่งที่หล่อนชอบมากที่สุด และเลือกมุ่งหาความรู้ด้านนี้เพิ่มเติมโดยเฉพาะ

จากที่ตอนแรกการทำนายดวงเป็นแค่งานอดิเรก แต่ต่อมามันกลายเป็นอาชีพให้ญานินได้จริงๆ หล่อนเริ่มจากทำนายให้เพื่อนสนิทก่อน แรกๆ

ก็ตรงบ้างไม่ตรงบ้าง เพราะแปลความหมายของไพ่ผิดไป แต่พอนานวันเข้า การเรียนรู้ก็สั่งสมประสบการณ์ ทำให้หล่อนแม่นยำในการทำนายมากขึ้น

จนกระทั่งเข้าเรียนมหาวิทยาลัย หล่อนก็ใช้การดูดวงด้วยไพ่ทาโรต์เป็นการหาลำไพ่พิเศษระหว่างเรียนและพัฒนาความแม่นยำในการทำนายดวงไปด้วย แล้วในที่สุดเมื่อหล่อนเรียนจบด้านบริหารธุรกิจ ก็ได้นำวิชาที่เรียนมาปรับใช้กับอาชีพหลักของตนเอง และช่วยบริหารธุรกิจสวนผลไม้ตามฤดูกาลของครอบครัวไปด้วย

จากวันนั้นถึงวันนี้ก็แปดปีแล้วที่หล่อนสั่งสมประสบการณ์จนกลายเป็นแม่หมอที่มีคนรู้จักมากขึ้น แม้ว่ายอดผู้ติดตามของหล่อนเพิ่งเหยียบหนึ่งแสนไปเมื่อหนึ่งอาทิตย์ก่อน และมันก็ยังไม่ขยับขึ้นเลย แต่แค่นี้ก็ถือเป็นนิมิตหมายอันดีให้หล่อนได้ก้าวต่อไปในเส้นทางนี้

แม่หมอสาวคนสวยยังคงทำนายด้วยไพ่ทาโรต์เสียงเจื้อยแจ้วต่อไป อธิบายทีละส่วนอย่างชัดเจน บางคราวก็หยุดเล็กน้อยเพื่อพูดคุยกับคนดูและทักทายกลับไปบ้าง เมื่อมีขาประจำที่คอยติดตามมาตลอดส่งข้อความทักทายมาให้ จนกระทั่งยี่สิบนาทีต่อมา การไลฟ์สดทำนายดวงประจำราศีในหัวข้อของวันนี้ก็จบลง

“ก็ขอให้ชาวราศีพฤษภทุกคนโชคดี มีกำลังใจในทุกๆ เรื่อง ส่วนคำเตือนใดที่ไพ่เปิดขึ้นมา ก็ขอให้ชาวราศีพฤษภอย่าตื่นตระหนก ใช้คำเตือนของไพ่เป็นตัวช่วยเตือนสติและช่วยคิดหาทางออกให้แก่ทุกคน ขอบคุณชาวราศีพฤษภทุกคนที่เข้ามาชมไลฟ์สดในครั้งนี้ ฝากกดซับสไครบ์ กดไลก์ กดแชร์ด้วยนะคะ แล้วเจอกันคลิปหน้ากับบัว ญานินญาพยากรณ์ค่ะ สำหรับคืนนี้ฝันดีค่ะ”

ญานินกล่าวจบก็ปิดโปรแกรมไลฟ์สดและไฟวงแหวน ก่อนจะบิดขี้เกียจเล็กน้อยให้งานวันนี้ จากนั้นก็ตรวจดูยอดไลก์และความคิดเห็นในคลิปเป็นปกติ พอดูเสร็จและตอบความคิดเห็นบางอันที่สำคัญๆ เรียบร้อย หล่อนก็เปิดแอปพลิเคชันสนทนาดูว่ามีใครทักมาเพื่อขอดูดวงหรือไม่ แล้วก็พบว่า

มีลูกค้าติดต่อมาห้าราย จึงพิมพ์ข้อความทักทายและนัดแนะช่วงเวลากับลูกค้าไปตามลำดับ

จนกระทั่งมาถึงลูกค้าคนสุดท้าย อีกฝ่ายเกริ่นมาว่าอยากให้หล่อนช่วยทำนายดวงชะตาของลูกชาย เพราะไม่แน่ใจว่าลูกกำลังมีคราวเคราะห์หรือเปล่า

“เป็นคุณแม่ที่น่ารักจริงๆ”

หญิงสาวเอ่ยปากชม นี่ไม่ใช่ลูกค้ารายแรกที่อยากดูดวงให้คนในครอบครัวแทนเจ้าของดวง หล่อนเจอลูกค้าแบบนี้มาหลายราย บางคนสงสัยว่าดูดวงเปิดไพ่แทนกันได้หรือไม่ คำตอบที่ได้คือ แล้วแต่ความเชื่อและสมาธิของแต่ละคน บางคนอยากลองของก็มาดูดวงกับหล่อนแล้วบอกไม่ตรงก็มี แต่หล่อนจะบอกกับลูกค้าเสมอว่า

‘การดูดวงเป็นการดูเพื่อให้รู้สิ่งที่จะเกิดหรือสิ่งที่แก้ไขได้ รวมทั้งให้ระมัดระวังในเรื่องที่เป็นความเสี่ยง เป็นการผ่อนหนักให้เป็นเบา ส่วนอะไรที่เป็นผลดีอยู่แล้วก็จะได้ดียิ่งขึ้นไป แต่ไม่ว่าอย่างไร การลงมือทำด้วยสองมือ ด้วยสมองของตัวเองก็ยังคงเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ไม่ใช่ว่าดูดวงแล้วไม่ทำงาน ไม่เอาใจใส่หน้าที่ของตนเอง เอาแต่นั่งรอคอยให้โชคลาภเดินมาหาตามดวงชะตาที่ปรากฏ อย่างนั้นก็ไม่ได้ผลที่หวังไว้เช่นกัน’

ญานินพิมพ์ตอบและนัดแนะคิวดูดวง แต่กว่าจะเสร็จและจดสรุปลงตารางงานหมดก็กินเวลาไปเกือบหนึ่งชั่วโมง หล่อนลุกขึ้นบิดขี้เกียจ เก็บอุปกรณ์ไลฟ์สดเข้าที่ แล้วจึงเดินออกไปสูดอากาศที่ระเบียงห้องนอน โดยไม่ลืมหยิบโทรศัพท์มือถือติดไปด้วย

หล่อนมองฟ้าที่มีแสงดาวระยิบระยับอย่างที่มองไม่เห็นในกรุงเทพฯ แล้วก็คิดว่าท้องฟ้าเดียวกันแท้ๆ แต่กลับเห็นแตกต่างกันเหลือเกิน

ชีวิตส่วนใหญ่ของหล่อนอยู่ที่กรุงเทพฯ ตั้งแต่เรียนมัธยมจนกระทั่งเรียนจบมหาวิทยาลัยและเริ่มทำงานเป็นหมอดูไพ่ทาโรต์ จะกลับมาบ้านช่วงวันหยุดสุดสัปดาห์ หญิงสาวจึงรู้สึกคุ้นชินกับการอยู่ที่นั่น การกลับบ้าน

ต่างจังหวัดสำหรับหล่อนเปรียบเสมือนการได้เที่ยวพักผ่อนไปด้วยในตัว

“ดาวสวย บรรยากาศก็ดี โรแมนติกจัง แต่น่าเสียดาย คนตรงนี้ยังไร้คู่อยู่เลยค่ะ”

ญานินถอนหายใจขำๆ แต่มันคือความจริงที่น่าขำที่สุด

หล่อนเป็นศิราณีให้ทุกคนที่อยากได้รับคำปรึกษาและหาทางออกให้ด้วยศาสตร์การทำนายดวงไพ่ทาโรต์ ไม่ว่าจะเรื่องรัก เรื่องงาน เรื่องชีวิตครอบครัว หล่อนทำนายทายทุกอย่างออกมาได้แม่นยำ เสียอย่างเดียว เจ้าความแม่นนั่นใช้ไม่ได้กับดวงความรักของหล่อน เพราะจนแล้วจนรอด จนอายุก็ปาเข้าไปยี่สิบหกแล้วแต่ยังไม่เคยมีแฟนกับเขาสักคน

ทั้งที่เคยทำนายดวงชะตาให้ตัวเองแล้วดวงบอกไว้ว่า หล่อนมีเนื้อคู่ แต่เจ้ากรรมเนื้อคู่ของหล่อนไปหลงทางอยู่ไหนก็ไม่รู้ ยังไม่ยอมโผล่มาสักที!

“นี่ คุณพระจันทร์ขา คุณดวงดาวขา ช่วยไปตามเนื้อคู่ของบัวมาให้หน่อยได้ไหมคะ ตอนนี้บัวเหี่ยวเฉาจะแย่แล้ว อย่าให้ถึงขั้นต้องร้องเพลงขอโปรดส่งใครมารักฉันทีเลยนะคะ”

ญานินเอ่ยไปอย่างนั้น แต่ไม่รู้ว่าพระจันทร์กับดวงดาวรำคาญหรืออย่างไร จู่ๆ เสียงโทรศัพท์มือถือของหล่อนก็ดังขึ้น เจ้าตัวยกมันขึ้นมาดูหน้าจอ ก็เห็นชื่อเพื่อนรักขึ้นหรา

จีนจ๋า

หล่อนปัดหน้าจอเพื่อรับสายก่อนส่งเสียงทักทายไป

“สวัสดีค่ะคุณนายจีน มีอะไรให้หญิงบัวรับใช้คะ”

“บัว แกอยู่ไหน ฉันอุตส่าห์ขับรถมาหาถึงบ้าน แต่ที่บ้านปิดไฟเงียบเลย นอนเร็วเหรอ”

จิรชญา หรือ จีน เพื่อนซี้ส่งเสียงถามมาตามสาย ทั้งสองคนเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เรียนปีหนึ่ง ตอนแรกก็ไม่ได้สนิทกัน แต่มาเริ่มสนิทกันตอนเรียนปีสอง หลังจากที่จิรชญามีปัญหาอกหักรักคุดแล้วมาให้ญานินทำนายดวงให้ จากนั้นก็ได้เจอแฟนที่ถูกใจและคบหากันยืดยาว แต่เพิ่งมา

เลิกรากันไปเมื่อไม่นานมานี้ เพราะเพื่อนของหล่อนจับได้ว่าแฟนคบซ้อน ตอนนี้จิรชญาจึงโสดเป็นเพื่อนหล่อน

“เปล่า ฉันอยู่สระบุรี มาจัดการเรื่องตู้เย็นใหม่ให้แม่ ตู้เก่ามันพังพอดี”

“โอ๊ย อดเลย ฉันอุตส่าห์มาหา ไม่ไลน์บอกแกก่อนเพราะกะจะมาเซอร์ไพรส์”

“ขอโทษทีที่ไม่ได้บอก ก็เห็นแกงานยุ่งๆ อยู่” ญานินสงสารเพื่อนที่อุตส่าห์ขับรถมาหา แต่ไม่เจอหล่อนเสียอย่างนั้น “แล้วอุตส่าห์ขับรถไปหาฉันถึงบ้าน มีอะไรหรือเปล่า”

“เปล่า ไม่มีอะไร ฉันแค่คิดจะชวนไปนั่งดริงก์ด้วยกัน”

“ชวนไปดริงก์? อารมณ์ไหนเนี่ย”

“อารมณ์อยากดริงก์แก้บ้า” เจ้าตัวทำเสียงจ๋อยๆ ก่อนจะเฉลย “วันนี้ฉันบังเอิญเจอพี่แทค ก็เลยอารมณ์เสียทั้งวัน แถมยังโดนทำโอทีอีก ก็เลยว่าจะชวนแกไปนั่งดื่ม แล้วก็เม้ามอยด้วยกันสักหน่อย”

จิรชญาพูดถึงแฟนเก่าที่เลิกกันไปเมื่อสามเดือนก่อน หล่อนว่าตัวเองมูฟออนได้เร็วแล้วยังต้องใช้เวลาเป็นเดือน แต่แฟนเก่านี่สิ มูฟออนได้ในสามวันชนิดที่ไม่เสียใจอะไรเลย จนหล่อนเกือบจะขยาดความรักไปแล้ว ดีที่ญานินช่วยกล่อมและพูดให้คิดได้ว่า

‘คนเราถ้าไม่ใช่คู่กัน ศีลไม่เสมอกัน ดวงไม่ได้สมพงศ์กัน พยายามอย่างไรก็ไม่ใช่’

นั่นแหละหล่อนจึงทำใจได้

“แกไม่เป็นไรใช่ไหม”

ญานินกลัวเพื่อนจะคิดมากที่ได้เจอแฟนเก่า ยิ่งขึ้นชื่อว่าแฟนเก่าที่จบไม่สวย การเจอกันก็ไม่ต่างอะไรไปจากคู่อริเก่านั่นแหละ

เพราะเพื่อนเป็นห่วงจิรชญาจึงรีบบอก “ไม่ต้องห่วง ฉันไม่ได้เสียใจอะไรแล้ว แค่จะหาเรื่องดื่ม แล้วก็เม้ามอยกับแกเฉยๆ คิดถึงนะตะเอง”

ท้ายเสียงนั้นแอบอ้อนงอแงใส่ จนคนถูกอ้อนอดขำไม่ได้

“อื้อหือ ดูทำเสียงเข้า เดี๋ยวพรุ่งนี้ฉันก็กลับแล้ว คนสวยและรวยมากไม่ต้องเบะนะคะ”

ญานินแหย่กลั้วหัวเราะ แต่มันคือความจริง เพราะจิรชญาสวยและรวยมาก ถึงจะไม่รวยร้อยล้านพันล้าน แต่เงินมรดกของพ่อแม่ก็มากพอที่จะไม่ทำให้ลำบาก แม้แลกมาด้วยความสูญเสียที่เจ้าตัวพยายามกลบฝังไว้ในใจลึกๆ

พ่อของจิรชญาเป็นศัลยแพทย์ฝีมือดี ส่วนแม่ก็เป็นพยาบาล ทั้งสองคนประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์และเสียชีวิตไปตอนที่จิรชญาอายุสิบสองปี ตอนนั้นหล่อนเหมือนไม่เหลือใคร แต่ยังโชคดีที่มีครอบครัวของผู้เป็นลุงคอยดูแล และรักจิรชญาเหมือนลูกอีกคนหนึ่ง ไม่ได้มองว่าอีกฝ่ายเป็นแค่หลาน

ครอบครัวของลุงให้การสนับสนุนจิรชญาทุกอย่าง ทั้งด้านการศึกษาและความเป็นอยู่ อีกทั้งไม่คิดจะฮุบเงินมรดกของหลานด้วย เพราะลุงกับป้าเองก็เป็นเจ้าของธุรกิจใหญ่โตพอสมควร จิรชญาจึงรักครอบครัวของลุงมากและโตมาอย่างอบอุ่น

ปัจจุบันเจ้าตัวทำงานเป็นฝ่ายประชาสัมพันธ์ของบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งที่ดำเนินธุรกิจด้านความงาม เพราะความสวยขั้นประกวดนางงามได้ของจิรชญานี้เอง ทำให้เจ้าตัวได้เป็นพรีเซนเตอร์ขึ้นป้ายโฆษณาของบริษัท และเคยได้ถ่ายโฆษณาร่วมกับดาราดังคนหนึ่งมาแล้วด้วย

“ไม่ต้องมาแซวเลย งอนแล้ว ไม่รู้แหละ โทษฐานที่มาแล้วไม่เจอแกซื้อของมาฝากฉันด้วย”

จิรชญาว่าไม่จริงจัง แค่อยากงอแงใส่เพื่อน เพราะญานินเป็นเพื่อนคนเดียวที่หล่อนไม่จำเป็นต้องวางมาดพีอาร์สาวสุดมั่น สาวสวยสุดเก่งไม่ต้องสำรวมกิริยาอยู่ตลอดเวลา เพื่อนคนนี้ยอมรับทั้งข้อดีและข้อเสียในตัวหล่อนได้

“ได้ค่ะคุณจิรชญา เดี๋ยวยายแจ๋วบัวจะซื้อกะหรี่ปั๊บของฝากชื่อดังไปฝากสักหนึ่งโหลเป็นไง”

“แกจะให้ฉันเอาไปอาบเหรอ” คนเป็นเพื่อนหัวเราะร่วน “แต่ถ้าซื้อมาก็รับไว้”

“แหมๆ โอเค งั้นพรุ่งนี้บ่ายๆ ฉันจะเอาไปให้ที่คอนโดนะ”

“พรุ่งนี้บ่ายฉันไม่ว่าง ต้องเข้าบริษัทไปช่วยน้องพีอาร์นิดหนึ่ง ไม่รู้งานยาวอีกหรือเปล่า เอาเป็นมะรืนดีกว่า”

“โอเค งั้นก็วันมะรืนเจอกัน”

“ได้ค่ะแม่หมอบัว คนสวยคนนี้จะล้างท้องรอขนมอร่อยๆ เลยค่ะ”

สองเพื่อนรักหัวเราะให้กันและคุยกันต่อไปอีกหลายนาทีด้วยเรื่องสัพเพเหระ ก่อนที่จิรชญาจะวางสายไป ญานินจึงยืนดูดาวต่ออีกแป๊บหนึ่ง แล้วจังหวะหนึ่งไม่รู้ว่าเห็นจริงๆ หรือคิดไปเอง เพราะแวบหนึ่งหล่อนเหมือนเห็นดาวตกพุ่งลงมาจากท้องฟ้าฝั่งหนึ่ง แล้วพาดเฉียงไปกับแผ่นฟ้าก่อนจะหายไป เจ้าตัวจึงยกมือขึ้นขอพรกับดาวตกไปตามความเชื่อ

“สิ่งศักดิ์สิทธิ์บนฟ้าเจ้าขา ถ้าลูกยังมีวาสนาในความรักอยู่บ้าง ช่วยส่งผู้งานดีมาให้ลูกสักคนสิคะ”

อีกฟากฝั่งหนึ่ง ภายในห้องนั่งเล่นของคฤหาสน์หลังใหญ่ ผู้หญิงวัยกลางคนนั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่กับโทรศัพท์มือถือในมือ หลังจากเพิ่งติดต่อแม่หมอสาวคนหนึ่งเรื่องนัดแนะวันเวลาในการดูดวงแบบส่วนตัว

วัลยาเป็นภรรยาของผู้เป็นเจ้าของคฤหาสน์หลังใหญ่ และเป็นคุณนายของประธานบริษัทส่งออกด้วย สามีของหล่อนคือ ธำรง สรณ์ศิลป์ เป็นเจ้าของธุรกิจผู้ผลิต จำหน่าย และส่งออกผลิตภัณฑ์เซรามิก ติดอันดับหนึ่งในสิบของบริษัทส่งออกเครื่องเซรามิกรายใหญ่ ประเภทจาน ชาม แก้วน้ำและชุดจัดโต๊ะอาหาร มีโรงงานผลิตอยู่ที่จังหวัดสระบุรี และบริษัทแม่สำหรับบริหารงานอยู่แถวรังสิต

เขาก้าวเข้าสู่วงการนี้เมื่อสี่สิบปีก่อน หลังจากที่โชติช่วงผู้เป็นพ่อพาไปท่องเที่ยวในต่างประเทศแล้วชื่นชอบจานชามสวยๆ จึงก่อให้เกิดความคิดอยากทำธุรกิจนี้ขึ้นมา โดยพื้นฐานครอบครัวของทั้งสองคนค่อนข้างมีฐานะมาจากรุ่นปู่ย่าตายายที่ได้กว้านซื้อที่ดินไว้เก็งกำไร เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไป ราคาที่ดินก็แพงขึ้นตามไป พวกเขาจึงขายมันเพื่อนำมาเป็นเงินทุนสำหรับการทำธุรกิจและพาครอบครัวให้รุ่งเรือง

ธำรงมีพี่น้องสามคน แต่คนกลางเสียชีวิตไปตั้งแต่เด็ก ส่วนน้องชายคนเล็กมีนิสัยที่พ่อสามีมองว่าไม่อาจให้เป็นผู้นำใครได้ ตอนนี้จึงอยู่ภายใต้เงาของธำรงและทำงานอยู่ในบริษัทเดียวกัน

ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของธำรงกับวัลยาดีหมด ยกเว้นแต่เรื่องลูกชาย หัวแก้วหัวแหวนที่ไม่รู้เคราะห์ซ้ำกรรมซัดอะไร เกิดมาดวงชะตาก็ถูกทายทักจากพระท่านหนึ่งว่าจะอายุไม่ยืน หากไม่ได้รับการแก้ไข

ตอนแรกวัลยาไม่เชื่อ เพราะยึดถือในความดีและสิ่งที่มองเห็น จนกระทั่งมีพระอีกสองรูปทักเหมือนกัน แต่แรงกว่าตรงที่ว่า ถ้าไม่ทำอะไรเลยจะต้องมีอันเป็นไปตอนอายุเก้าขวบ

แล้วทุกอย่างก็เริ่มเข้าเค้าตามคำทำนายนั้น เมื่อลูกชายอายุได้แปดขวบก็เริ่มมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น จากตอนแรกเป็นอุบัติเหตุเล็กน้อย ต่อมาก็เริ่มหนักขึ้นถึงขั้นถูกรถเฉี่ยวสองครั้งในเวลาห่างกันไม่มาก คนเป็นแม่เริ่มไม่สบายใจและวิตกกังวล เกรงว่าคำทำนายทายทักจะกลายเป็นจริง

แต่ครั้นจะกลับไปหาพระที่ทักเรื่องดวงของลูกชาย ท่านทั้งหลายก็มรณภาพไปหมดแล้ว จนกระทั่งมีคนแนะนำให้ไปหาหมอดูท่านหนึ่งชื่อ แม่แช่ม ซึ่งนำพาไปสู่การพบกับหญิงสูงวัยนุ่งขาวห่มขาว ดูใจดีมีเมตตาที่ชื่อยายอุ่น แล้วยายอุ่นผู้นั้นก็ได้ทำพิธีที่เรียกว่า ‘ดวงพึ่งดวง’ ให้แก่ลูกชาย

หลังจากนั้นมาก็ไม่เกิดเหตุร้ายกับลูกชายอีก จนผ่านไปเกือบหนึ่งอาทิตย์ หญิงสูงวัยคนนั้นก็ได้ฝากข้อความผ่านแม่แช่มที่เป็นคนพาวัลยากับสามีและลูกไปทำพิธีว่า

‘ดวงพึ่งดวงนี้จะมีดวงผู้อื่นมาร่วมอยู่ในดวงชะตาไม่ได้ หมายความว่าหากลูกชายคิดจะมีคนรัก จะต้องพลัดพรากไม่สมหวัง เพราะดวงนี้มีดวงของเด็กอีกคนที่ได้ทำพิธีร่วมกันเกื้อกูลกันไว้ เปรียบเสมือนดวงดาวที่โคจรร่วมกัน ไม่อาจให้ดาวดวงอื่นเข้าแทรกได้’

วัลยากับสามีเข้าใจในคำเตือน ไม่ได้คิดว่ามันจะเป็นเรื่องยุ่งยากอะไร จึงใช้ชีวิตกันมาอย่างปกติสุข ไม่มีเหตุเภทภัยใดๆ มาเยือนและเกือบลืมคำเตือนนี้ไปแล้วด้วยซ้ำ จนเมื่อลูกชายโตขึ้นและเริ่มมีแฟน แต่กลับกลายเป็นว่าคบกันไม่เท่าไหร่ก็เลิกรา

จากคนแรกมาสู่คนที่สอง จากคนที่สองสู่คนที่สาม แล้วจากคนที่สามไปถึงคนที่สี่ แฟนสี่คนของลูกชายเลิกรากันไปโดยหาเหตุผลไม่ได้ ทั้งที่ไม่ได้ทะเลาะกัน แต่จู่ๆ พอความรักเริ่มสุกงอม จะขยับความสัมพันธ์ให้ใกล้ชิดมากขึ้น ก็เหมือนเข้ากันไม่ได้ ไม่มีความรู้สึกรักกันแล้วและเลิกกันไป คนสุดท้ายที่เพิ่งเลิกไปเมื่อสามเดือนก่อนนี้หนักสุด เพราะลูกชายถึงขั้นคิดจะขอหมั้นหมายเลยทีเดียว

วัลยาใคร่ครวญดูก็นึกถึงคำเตือนของยายอุ่นขึ้นมาได้ จึงตัดสินใจบอกเรื่องนี้กับลูกชาย แรกทีเดียวเขาไม่เชื่อ แต่พอพ่อกับแม่ร้อฟื้นความจำของเขาว่าครั้งหนึ่งเคยพาไปทำพิธีแปลกๆ ตอนที่เขาอยู่ประถม ลูกที่จำได้รางเลือนก็เชื่อว่าได้ทำสิ่งนั้นจริง แล้วเพราะจำได้นี่เอง เจ้าตัวจึงได้ประกาศกร้าวว่า

‘ผมจะหาแม่หมอคนนั้นให้เจอ เพื่อล้างพิธีบ้าบอนั่น!’

วัลยาหนักใจในคำประกาศของลูกชายมาก แต่จนแล้วจนรอด จากวันนั้นถึงวันนี้ก็ยังไร้วี่แววว่าจะตามหาแม่หมอแช่มกับยายอุ่นเจอ แค่ได้ความคืบหน้ามาว่าแม่หมอแช่มแต่งงานกับชาวต่างชาติและย้ายไปอยู่ที่อังกฤษ โดยจะกลับมาเมืองไทยบ้างเป็นครั้งคราว ส่วนยายอุ่นนั้นถ้าตามหาแม่แช่มไม่เจอ ก็ไม่มีทางรู้ได้เลยว่าไปอยู่ที่ไหน เพราะยายอุ่นขายบ้านเดิมทิ้งไปหลายปีแล้ว

แต่ถึงอย่างนั้นลูกก็ยังไม่ถอดใจ ใช้เบาะแสเดียวคือแม่แช่มคนนั้นสืบหาต่อไปอย่างไม่ลดละ ความตั้งมั่นของลูกชายทำให้วัลยาเป็นห่วงและกังวลขึ้นมา เริ่มไม่แน่ใจว่าหากลูกถอนพิธีนั้นได้สำเร็จจะเกิดอะไรขึ้นหรือไม่ บวกกับช่วงนี้ลูกมักจะเจออุบัติเหตุอยู่บ่อยๆ วัลยาที่ตามเป็นแฟนคลับหมอดูสาวคนหนึ่งเพราะถูกจริตจึงตัดสินใจทักอีกฝ่าย เพื่อขอดูดวงให้ลูกชายแบบส่วนตัว หวังว่าจะช่วยลูกได้ในทางอ้อม

“อย่างน้อย ถ้าดูดวงแล้วจะช่วยแนะนำทางออกให้ได้ ก็ย่อมดีกว่าไม่รู้อะไรเลย”

วัลยาพิมพำพอดีกับที่ลูกชายและสามีเข้ามาในห้องนั่งเล่น หลังจากไปร่วมงานเลี้ยงของเจ้าของบริษัทนำเข้ารถยนต์หรู คนเป็นภรรยาจึงได้เอ่ยทักทาย

“กลับมาแล้วเหรอจ๊ะทั้งพ่อทั้งลูก นี่ถ้าแม่ไม่เจ็บขาอยู่นะ จะไปด้วยแล้วเชียว”

คนเป็นภรรยาบอก ก็หล่อนเจ็บขาจริงๆ เลยไม่อยากใส่ส้นสูงและกลัวว่าจะเดินเหินในงานไม่ดี ไม่อยากให้สามีกับลูกชายต้องมาคอยดูแลงานเลี้ยงนี้เจ้าตัวจึงตัดสินใจไม่ไป ปล่อยให้พ่อลูกควงกันไปแทน

“แม่เป็นไงบ้างครับ”

ไธยเอ่ยถามขณะนั่งลงบนโซฟาข้างๆ ผู้เป็นแม่ ใบหน้าหล่อเหลาถอดผู้เป็นพ่อมาแทบทุกกระเบียดนิ้ว ทั้งจมูกโด่งเป็นสัน ทั้งคิ้วที่ขับให้ใบหน้าชวนมอง ส่วนริมฝีปากก็ได้แม่มาเต็มๆ เวลายิ้มบางครั้งจึงดูอ่อนโยน แต่บางครั้งก็ให้ความรู้สึกเหมือนหว่านเสน่ห์ได้ แล้วแต่คนจะมอง แต่ส่วนใหญ่เขาจะทำหน้านิ่งๆ ทว่าแฝงเขี้ยวเล็บไว้อยู่ลึกๆ

ดูภายนอกเขาเป็นผู้ชายสุขุมและมีมาดอย่างผู้บริหารชัดเจน ทั้งที่เพิ่งอายุสามสิบสี่ บางคนมองว่าเข้าถึงเขาได้ยากในบางอารมณ์ แล้วเมื่อใดที่เขาจริงจังกับงาน เขาก็จะทำให้ลูกน้องแทบไม่กล้าหือเพราะความนิ่งของเขานี่แหละ

“ไม่เป็นไรแล้วลูก พรุ่งนี้ก็เดินปร๋อแล้ว ว่าแต่พ่อกับลูก ไปงานเลี้ยงมาได้กินอะไรให้อิ่มท้องหรือยัง หิวหรือเปล่า เดี๋ยวแม่ให้ป้านาอุ่นอาหารให้”

วัลยาถามไถ่จะให้แม่บ้านจัดอาหารให้ แต่คนเป็นสามีกลับบอกว่า

“พ่อไม่หิวหรอก กินมาเรียบร้อย คิดถึงแต่แม่นี่แหละ”

ธำรงอ้อนภรรยาก่อนจะนั่งข้างๆ และกอดหอมตามปกติ ทำเอาลูกชายที่นั่งอยู่อีกข้างแทบจะกลอกตามองบนใส่ความหวานของพ่อกับแม่ที่กี่ปีๆ ก็หวานกันไม่เคยเปลี่ยน

“เห็นใจคนโสดบ้างครับคุณธำรง คุณวัลยา” คนเป็นลูกอดแซวไม่ได้

“ไม่ต้องมาแซวแม่เลยเจ้าลูกคนนี้”

วัลยาตีแขนลูกชายอย่างหมั่นไส้ก่อนจะบอกเรื่องหนึ่งให้รู้

“เมื่อกี้แม่เพิ่งนัดแนะกับแม่หมอญานินเสร็จ ว่าจะให้เขาช่วยดูดวงให้ไธยแบบส่วนตัวให้หน่อย แม่เห็นพักนี้ไธยเจอเรื่องวุ่นๆ หนักๆ ทั้งนั้น ไหนจะเรื่องงานเอย อุบัติเหตุเอย แม่เป็นห่วง”

“โธ่ แม่ครับ...”

ไธยทำเสียงอ่อนอกอ่อนใจ ชีวิตของเขาถูกพวกหมอดูหมอเดาทำให้วุ่นวาย ก็ไม่ใช่เพราะหมอดูหรอกหรือที่ทำให้ดวงชะตาของเขาต้องไปพึ่งดวงของเด็กผู้หญิงอีกคนหนึ่ง จนเขามีชีวิตรักปกติสุขเหมือนคนอื่นไม่ได้

“ไม่ต้องทำเสียงอย่างนั้นเลยตาไธย นี่แม่ทำเพราะเป็นห่วงนะ”

วัลยาทำเป็นงอน ธำรงจึงรีบตัดบทไม่ให้ลูกชายทำให้ภรรยางอนขึ้นมาจริงๆ

“เอาน่าเจ้าไธย แม่เขาเป็นห่วง ทำอะไรได้แม่เขาก็อยากทำให้ อย่างน้อยตอนนี้เราก็ยังไม่รู้ไม่ใช่เหรอว่า แม่หมอแซ่มคนนั้นอยู่ที่ไหน แล้วตอนนี้ไธยเองก็เหมือนจะดวงไม่ดีด้วย บางครั้งดูดวงไว้ก็ไม่ใช่เพื่อให้เราเชื่อทุกอย่าง แต่เพื่อให้รู้ว่าสิ่งไหนควรระวังจะได้ระวัง สิ่งไหนที่มันจะเป็นไปในทางที่ดี เราก็ทำให้เต็มที่ แบบนั้นดีกว่า”

“ครับพ่อ ถ้างั้นผมขอตัวไปอาบน้ำพักผ่อนก่อนนะครับ พรุ่งนี้มีงาน

ต้องลุยแต่เช้า แล้วตอนเย็นยังต้องเป็นตัวแทนไปงานประมูลเครื่องเพชรและอัญมณีให้แม่อีก”

ไธยตัดบทและขอตัวเสร็จสรรพ ไม่อยากให้แม่น้อยใจ แล้วก็ไม่อยากทำให้พ่อต้องลำบากใจไปด้วย ธำรงกับวัลยาเองก็รู้ว่าลูกชายไม่อยากคุยเรื่องนี้ต่อ จึงปล่อยให้ลูกไปอาบน้ำและพักผ่อน

คล้อยหลังไธยออกไปจากห้องนั่งเล่นแล้ว วัลยาก็หันมาคุยกับสามีด้วยสีหน้าจริงจัง

“คุณคะ คุณว่าไธยจะตามหาแม่หมอแช่ม แล้วก็เด็กคนนั้นเจอไหมคะ”

“บอกตามตรงผมก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ในเมื่อลูกเลือกแล้ว ก็เหมือนกับที่คุณยายอุ่นคนนั้นบอก จงใช้ชีวิตให้คุ้มค่าในแบบของตัวเอง ในเมื่อไธยเลือกแล้ว ก็ต้องให้เขาเลือกให้สุดทาง”

“แต่ฉันก็ยังกลัวอยู่ดีค่ะ” คนเป็นภรรยากังวลจริงจัง “ฉันจำได้ว่าตัวเองเคยถามไปว่า ถ้าดวงชะตาของไธยกับเด็กคนนั้นแยกจากกันจะเกิดอะไรขึ้น แต่คุณยายอุ่นบอกว่าอย่าถามหาโชคชะตาเมื่อมันยังมาไม่ถึง ฉันกังวลจังเลยค่ะ ว่ามันจะเป็นลางไม่ดีหรือเปล่า”

วัลยาบอกความในใจให้สามีรู้ แต่ก็ยังหวังว่าถ้าตามหาตัวแม่หมอแช่มเจอ อาจจะหาวิธีแก้ที่มันให้ผลออกมาในทางที่ดีได้ จึงไม่ได้เล่าเรื่องคำเตือนนี้ให้ลูกฟัง แต่อีกใจก็คิดว่าตอนนี้ดวงชะตาของลูกและเด็กผู้หญิงคนนั้นน่าจะยังพึ่งกันอยู่ ดังนั้นก็อาจจะแปลได้ว่า ทั้งคู่ยังคงปลอดภัยดี แม้จะมีเหตุเล็กๆ น้อยๆ เกิดขึ้นบ้างประปราย

“ผมไม่รู้หรอกว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นข้างหน้า ไม่รู้หรอกว่าการเลือกของไธยจะนำไปสู่สิ่งใด ถ้านี่คือดวงชะตาของเขา ต่อให้เราฝืนมันได้ตอนนี้หรือตอนที่เขาแปดขวบ แต่เราก็ฝืนมันไม่ได้ตลอดไป อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด ผมว่าเราโชคดีที่ได้อยู่กับเขามาจนถึงวันนี้ โดยที่เขาไม่ได้จากเราไปตั้งแต่ตอนนั้น”

ธำรงกล่าวและดึงภรรยามากอดปลอบ แม้ว่าเขาจะเข้มแข็งมากกว่าภรรยา แต่ใช่ว่าในใจจะอยากให้ลูกชายเป็นอะไรไป เขาจึงพยายามคิดไปในทางบวก แต่ถ้าเป็นไปได้ ถ้ามันจะมีทางใดช่วยลูกได้ เขาก็อยากช่วย

ตอนนี้ดวงชะตาของลูกพึ่งพิงอยู่กับเด็กคนนั้น ถ้าหาเด็กคนนั้นเจอและแยกดวงชะตาของผู้พึ่งพิงจากกันได้โดยไม่กระทบต่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง มันก็เป็นเรื่องน่ายินดีไม่ใช่น้อย ทุกอย่างขึ้นอยู่กับดวงของลูกชายของเขาและเด็กคนนั้นซึ่งป่านนี้น่าจะโตเป็นสาวแล้ว ไม่รู้จะเป็นอย่างไรบ้าง

ไม่แน่ว่าเด็กคนนั้นเอง...ตอนนี้ก็อาจจะมีดวงชะตาอาภัพรักเหมือนลูกชายของเขาก็เป็นได้

๒

ชะตาเจอกัน

เมื่อเช้าวันใหม่มาเยือน ญานินเดินเล่นสูดอากาศสดชื่นอยู่หน้าบ้าน แล้วจึงไปตลาดเช้ากับแม่ก่อนจะกลับมาช่วยแกะถุงโจ๊กร้อนๆ ที่ซื้อมาจากตลาดใส่ถ้วย แต่ระหว่างที่ช่วยจัดเตรียมอาหารตั้งโต๊ะ ก็โดนแม่ถามไถ่ด้วยเรื่องงาน เพราะวันนี้หล่อนจะกลับกรุงเทพฯ แล้ว คนเป็นแม่ก็เป็นห่วงตามระเบียบ

“นี่บัว ไหนบอกไอ้งานดูดวง อินฟลูๆ อะไรของเรามันทำที่ไหนก็ได้ ขอแค่มีไอแพด มีอินเทอร์เน็ต แล้วทำไมไม่กลับมาอยู่กับพ่อแม่เสียที่นี่เลย อยู่บ้านเราสบายกว่าอยู่กรุงเทพฯ เป็นไหนๆ ไหนจะค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าเดินทาง ค่ากินค่าอยู่อีกจิปาถะ ถึงจะอยู่บ้านเก่าของพ่อ แต่ก็อยู่คนเดียว มันไม่อบอุ่นสบายใจเหมือนบ้านหลังนี้หรอก”

คนเป็นลูกสาวได้ยินอย่างนั้นก็ชะงัก ก่อนจะแอบถอนหายใจ

‘เริ่มแล้วค่ะ คุณนายแม่ชมจันทร์ของลูก เริ่มร่ายยาวอีกแล้ว’

ญานินรู้ว่าพ่อกับแม่เป็นห่วง อยากให้กลับมาทำงานที่บ้าน แต่หล่อนคุ้นชินการอยู่กรุงเทพฯ มากกว่า บวกกับขี้เกียจตอบคำถามของชาวบ้านที่

ชอบทำตัวเป็น ‘คุณป้าข้างบ้าน’ อยากรู้อยากเห็นว่างานของหล่อนเป็นอย่างไร

บางคนไม่เข้าใจการทำงานแบบอาชีพอิสระ มองว่าไม่มั่นคง ไม่มีหน้ามีตาเหมือนอาชีพอื่น หนักหน่อยก็บอกว่าทำประเดี๋ยวประด๋าวก็เลิก แล้วก็มองว่าอุตส่าห์ร่ำเรียนจนได้ปริญญาบัตร ทำไมไม่ทำงานที่จะได้เป็นเจ้าคนนายคน ได้ทำงานบริษัทอยู่ในห้องแอร์เย็นๆ แต่งตัวสวยๆ แต่หล่อนไม่ได้ชอบแบบนั้น

ดังนั้นตอนที่คิดแล้วว่าจะใช้ความชอบและงานอดิเรกมาเป็นอาชีพ หล่อนจึงมุ่งมั่นตั้งใจศึกษาศาสตร์ทำนายมาก แล้วเมื่อแม่นยำกับการทำนายแล้ว ก็ไม่ลืมหาความรู้ใหม่ๆ ขยันคิดหาคอนเทนต์เพิ่มเข้าไปด้วย เน้นการดูดวงด้วยความสุภาพ ตรงไปตรงมาและสดใสร่าเริง รวมทั้งให้ข้อคิดที่ดีต่อคนฟังด้วย

จนกระทั่งเว็บเพจชื่อดังแห่งหนึ่งถูกใจการทำนายของหล่อน จึงติดต่อมาเซ็นสัญญาให้หล่อนเขียนคอลัมน์ทำนายดวงในแต่ละเดือนให้ทางเว็บเพจแห่งนั้น ทำให้พ่อกับแม่เห็นว่าอาชีพที่หล่อนเลือกทำให้หล่อนดูแลตัวเองได้จริงๆ

เมื่อมีเวลาว่างก็จะกลับมาที่บ้านที่ต่างจังหวัด ช่วยพ่อกับแม่ดูแลจัดการเรื่องสวนผลไม้ในส่วนของการขายออนไลน์ และบางทีก็ลงโพสต์ขายผลไม้ที่เพจดูดวงของตัวเองด้วย โดยผลไม้ในสวนของครอบครัวเป็นผลไม้ตามฤดูกาล ปลูกหลายอย่างบนพื้นที่สวนแปดสิบไร่ หล่อนพยายามสร้างสมดุลให้ตัวเองโดยทำอาชีพที่ตนเองถนัด แต่ก็ไม่ลืมที่จะกลับมาช่วยพ่อแม่ด้วย

“โธ่ แม่อะ เราคุยเรื่องนี้กันแล้วไม่ใช่เหรอคะ” หล่อนทำเสียงอ้อนใส่

“แม่รู้ แต่ก็เป็นห่วงบัวไง เป็นผู้หญิงไปอยู่คนเดียวไกลหูไกลตาขนาดนั้น ลูกสาวแม่ก็ใช่ว่าจะขี้ริ้วขี้เหร่ ถ้ามีหนุ่มๆ มาตอมแล้วแม่ไม่ได้คัดกรองก่อน แม่ก็กลัวจะไปเจอคนไม่ดี หรือถ้าเป็นพวกตอนแรกดีตอนหลัง

ร้ายกาจ มาตบตีลูกสาวแม่ แบบนั้นแม่ไม่เอาด้วยหรอก แม่ไม่อยากให้บัวต้องเจ็บช้ำน้ำใจ”

“ไม่ต้องห่วงค่ะ ระดับแม่หมอบัวแล้ว อ่านขาดทุกคน”

“แม่รู้ว่าบัวทำนายแม่นแค่ไหน แต่แม่ก็เป็นห่วงจริงๆ นะ”

“สบายใจได้ค่ะคุณนายแม่ของลูก ตอนนี้บัวยังโสดสนิท ไร้เงาคนจะมาจีบหรือมาหลอกได้ วันๆ บัวอยู่กับงานของบัว กับหน้าจอไอแพด ออกจากบ้านก็เข้าซูเปอร์มาร์เกตซื้อของ อย่างดีหน่อยก็นัดเจอเพื่อนในกลุ่ม ดีขึ้นมาอีกนิดก็นัดเจอลูกค้าดูดวงแบบวีวีไอพี ชีวิตของบัวช่วงนี้ราบเรียบยิ่งกว่าหน้าดินในสนามหญ้าอีก”

พอลูกสาวพูดมาอย่างนี้ คนเป็นแม่ก็ทำตาโตเลยทีเดียว

“เดี๋ยวนะยายบัว! นี่มีดูดวงแบบส่วนตัวด้วยเหรอ”

ชมจันทร์ถามหน้านิ่วคิ้วขมวดขึ้นมาทันที เพราะเคยรู้แค่ว่าลูกสาวดูดวงให้ลูกค้าด้วยการเปิดไพ่ทำนายผ่านโทรศัพท์ แต่เรื่องนัดไปดูดวงกันนี่ไม่เคยรู้มาก่อนเลย

“ก็...มีบ้างค่ะ”

ญานินอึกอักเอานิ้วชี้ซ้ายขวาจิ้มกันเหมือนเด็กถูกจับได้ว่ามีความผิด ก็หล่อนไม่ได้คิดว่าเรื่องนี้สำคัญขนาดที่จะต้องบอกแม่ ในเมื่อการดูดวงแบบส่วนตัวที่ว่ามันไม่ใช่ส่วนตัวแบบที่ลับตาคนเสียหน่อย

“แล้วเวลานัดเจอกับลูกค้า บัวนัดที่ไหน” คนเป็นแม่ถามต่อ

“ก็...ห้องประชุมสาธารณะที่ให้เช่าอะค่ะ” หล่อนบอกแล้วก็รีบโฆษณาชวนเชื่อ “บริษัทที่ให้เช่าเป็นบริษัทย่อยของครอบครัวยายจีน ไว้ใจได้เรื่องความปลอดภัย แล้วก็ได้ราคาถูกกว่าที่อื่นด้วย เพราะบัวก็ไม่อยากนัดลูกค้าไปที่นั่นที่นี่ที่ไม่รู้จักเหมือนกัน ก็ต้องสร้างความน่าเชื่อถือให้ลูกค้าสบายใจ แค่นั้นเองแม่”

“งั้นก็แล้วไป”

ชมจันทร์ค่อยหายใจโล่งได้เมื่ออีกฝ่ายดูแลความปลอดภัยให้ตัวเอง

ได้ดี ใช่ว่าจะไม่รู้ว่าลูกสาวเป็นคนอย่างไร แต่ลูกเป็นผู้หญิง อย่างไรเสียคนเป็นพ่อแม่ก็ย่อมต้องเป็นห่วงมากเป็นธรรมดา

“แล้วบัวเอาแต่ทำงานแบบนี้ เมื่อไหร่แม่จะได้ลูกเขยล่ะ”

“โธ่ แม่ขา หน้าอย่างบัวใครจะมาจีบ สงสัยคานทองนิเวศน์ถามหาแน่ๆ” หล่อนพูดไปอย่างนั้นแหละ

“ดูพูดเข้า แบบนี้มันดูถูกความสวยมาถึงแม่นะยายบัว”

ชมจันทร์ค้อนใส่ก่อนจะส่ายหน้าให้ลูกสาวที่พูดราวกับตัวเองไม่สวย ทั้งที่ได้ความสวยจากแม่ไปครึ่งหนึ่งและได้เค้าหน้าของพ่อไปอีกหน่อย ถึงจะไม่ได้สวยระดับประกวดนางงามหรือสวยแบบชนิดมองครั้งแรกแล้วต้องตาค้าง แต่ก็ถือว่าหน้าตาใช้ได้ ไม่ได้ขี้ริ้วขี้เหร่ เพราะตัวชมจันทร์เองสมัยสาวๆ นั้นสวยมาก สวยขนาดที่ว่าได้เป็นนางนพมาศและมีหนุ่มมาตามจีบตั้งหลายคน แต่มาตกหลุมรักพ่อของญานินที่เป็นคนมั่นคง รักเดียวใจเดียว ขนาดโดนพ่อตาทดสอบอะไรก็ไม่เคยปริปากบ่น

“โอ๋ๆ แม่ของบัวสวยที่สุด บัวก็สวยได้แม่ แต่น้อยกว่าแม่”

“เรามันก็เป็นเสียแบบนี้” คนเป็นแม่ว่าให้อีกรอบก่อนจะถามประโยคเดิม “แล้วเมื่อไหร่จะหาลูกเขยให้แม่ได้”

“แม่อะ” หล่อนทำเป็นกระเง้ากระงอดใส่ “บัวเพิ่งอายุยี่สิบหกเองนะจะให้รีบแต่งงานไปถึงไหน สมัยนี้อายุสี่สิบแล้วเพิ่งได้แต่งงานยังชิลกันได้เลย หรือถ้าแม่กลัวไม่มีหลานทันใช้ เดี๋ยวบัวไปฝากไข่ไว้ก่อนก็ได้ ว่าที่ลูกเขยโผล่มาเมื่อไหร่ บัวก็พร้อมบวกได้เลย”

ญานินแกล้งพูดทะเล้นไปอย่างนั้น เลยโดนแม่หยิกเข้าให้ที่แขนไปทีหนึ่งอย่างหมั่นไส้

“โอ๊ย แม่อะ”

หล่อนทำเป็นคลำแขนป้อยๆ ไม่ได้เจ็บจริงแม้แต่น้อย แต่ก็เข้าใจแม่อยู่เหมือนกันที่ถามหล่อนเรื่องนี้ ก็ลูกสาวบ้านอื่นในละแวกนี้มีแฟนมีสามีกันไปหมดแล้ว เหลือแต่ลูกสาวสวนผลไม้คุณสมภพนี่แหละที่ยังโสดสนิท

ไร้วี่แววหนุ่มมาจีบ แล้วคนในชุมชนก็สนิทสนมกลมเกลียวกัน บางคนถึงขั้นแนะนำลูกบ้านนั้นให้ลูกบ้านนี้ ทั้งที่เป็นคนที่เห็นกันมาตั้งแต่เด็ก เคยเป็นเพื่อนเล่นกันมาก็มี สุดท้ายก็กลายเป็นเกี่ยวดองกันไป

“เราน่ะตัวดีนัก นี่แม่ว่านะ ถ้าบัวยังไม่ยอมหาลูกเขยมาให้แม่ เดี๋ยวแม่ไปทาบทามนายยอดดูดีกว่า”

“ยอดไหนคะ” หล่อนถามกลับ เริ่มรู้สึกทะแม่งๆ

“ก็นายยอด ยอดฉัตร ลูกกำนันผันไง”

“นายยอดนั่นอะนะ! ไม่เอาเด็ดขาดค่ะ!!”

ญานินร้องลั่น ไม่ใช่ว่าอีกฝ่ายหน้าตาอัปลักษณ์หรืออย่างไร แต่เป็นเพราะรู้จักกันมาตั้งแต่เด็กๆ เป็นเพื่อนร่วมชั้นกันมา เคยเรียนอยู่ห้องเดียวกันช่วงประถมและเคยตีเคยทะเลาะกันแบบเด็กๆ ให้มาเป็นแฟนกันน่ะไม่มีทางแน่

“ทำไมล่ะ เขาก็ไม่ได้ขี้ริ้วขี้เหร่นี่ ถึงจะไม่ค่อยขาว บางทีก็ล้นๆ ไปหน่อย แต่หน้าตาก็พอไปวัดไปวาได้อยู่ แล้วตอนนี้เห็นว่าได้งานดีด้วย เป็นผู้ช่วยหัวหน้าช่างซ่อมบำรุงเครื่องจักรฝ่ายผลิตที่โรงงานทำเซรามิก ส่วนฐานะทางบ้านแม้จะไม่ได้รวยล้นฟ้า แต่เป็นถึงลูกกำนัน มีที่นาที่ไร่เยอะแยะ รับรองว่าดูแลบัวได้สบายๆ”

ญานินส่ายหน้ายิกแสดงจุดยืนชัดเจนว่าเพื่อนคนนี้ หล่อนไม่คิดจะเป็นแฟนด้วยเด็ดขาด

“บัวกับยอดเนี่ย คนละฟีลสุดๆ เลยค่ะแม่ อย่าได้คิดจะจับคู่ให้เลย บัวขอร้อง”

ไม่ว่าเปล่า ยกมือขึ้นพนมไหว้ท่วมหัวแถมให้ด้วย

ชมจันทร์ถึงกับหัวเราะร่วนที่ลูกสาวไม่ยอมท่าเดียว แล้วคิดว่าแบบนี้แสดงว่าลูกสาวมีใครที่หมายตาหมายใจไว้แล้วหรือเปล่า หรือถ้ายังไม่มีก็ต้องมีสเปกผู้ชายในดวงใจแล้วแน่ๆ คนเป็นแม่จึงยิ่งอยากรู้ขึ้นมาว่าผู้ชายในดวงใจของลูกสาวจะเป็นแบบไหน

“ไหนบัวบอกซิว่า ถ้าแม่จะหาลูกเขยให้บัวถูกใจ แม่ต้องหายังไงสเปกของบัวเป็นยังไง”

“นี่แม่ถามจริงเหรอคะ”

หล่อนไม่แน่ใจว่าแม่เอาจริงหรือแค่ล้อเล่น

“จริง แม่อยากรู้ ก็บัวไม่เคยบอกแม่เลย เผื่อมีหลงเหลือแถวๆ บ้านแล้วตรงสเปกบัว แม่จะได้แนะนำให้”

“บัวว่าแถวบ้านเราไม่มีหรอกค่ะ”

ญานินรีบกันไว้ก่อน แล้วทำเป็นยกชามโจ๊กสามชามใส่ถาด เดินเลี่ยงออกจากห้องครัวไปยังโต๊ะอาหารก่อนวางมันลงบนโต๊ะ ในขณะที่ชมจันทร์แวะหยิบเหยือกน้ำเย็นในตู้เย็นก่อนจะมาสมทบกับลูกสาว แล้วก็ยังไม่วายถามต่อ

“ไม่ต้องทำมาเป็นเดินหนีแม่เลย บอกมาเสียดีๆ”

“อื้อ คุณนายชมจันทร์อะ...”

หล่อนทำหน้างั้นหน้างอ แต่พอเห็นแม่ไม่ยอมท่าเดียวก็เปลี่ยนท่าทีทำหน้าเคลิ้มฝันและยอมบอกหนุ่มในสเปกของตนเองให้แม่ฟัง โดยเสริมเติมแต่งแบบเกินจริงชนิดที่ให้หาได้ยากๆ เข้าไว้ เผื่อแม่จะได้เลิกคิดจับคู่หล่อนให้ลูกชายบ้านไหนแถวๆ นี้

“สเปกของบัวต้องขาว สูง จมูกโด่งเป็นสัน หล่อแบบพระเอกซีรีส์เรียกพ่อ มีเสน่ห์มาดแมนแบบผู้ชายที่ซ่อนเขี้ยวเล็บเอาไว้ แต่ก็มีมุมอบอุ่นและใจดีอยู่ด้วย ที่สำคัญต้องมีความเผ็ดและดุ ประหนึ่งหมาป่าห่มหนังแกะอะไรแบบนั้นค่ะ”

สิ้นเสียงบอกของหล่อน สมภพผู้เป็นพ่อก็เดินเข้ามาบริเวณโต๊ะอาหารพอดี ทันได้ยินสเปกลูกเขยในอนาคตก็หัวเราะก๊าก รู้ทันทีว่าลูกสาวพูดเกินจริงไปมาก ผู้ชายแบบนั้นไม่มีทางหาได้ง่ายๆ หรือถ้าจะมีหลงมาสักคน แล้วดันมาจีบลูกสาวเขา มันต้องเป็นอะไรที่ฟ้าลิขิตมาแล้ว เพราะลูกสาวของเขาถึงจะสวยน่ารักก็จริง แต่ก็ไม่ได้มีอะไรพิเศษโดดเด่น เป็น

ผู้หญิงที่ออกแนวธรรมดามากกว่า

“สเปกขั้นเทพแบบนั้น สงสัยแม่จะไม่ได้ลูกเขยไปอีกนาน” สมภพบอกกลั้วหัวเราะ

ชมจันทร์พอเห็นพ่อกับลูกสาวเข้ากันเป็นปี่เป็นขลุ่ยก็ได้แต่ส่ายหน้า

“พอกันทั้งพ่อทั้งลูก เข้ากันเป็นปี่เป็นขลุ่ยดีนัก เที่ยงนี้แม่ไม่ทำกับข้าวให้แล้ว”

เจอภรรยางอนใส่แบบนี้ คนเป็นสามีก็กลับลำแทบไม่ทัน

“ยายบัว แกล้งแม่อีกแล้วนะเรา ชอบแกล้งแม่อยู่เรื่อย แม่เขาจริงจังเรื่องลูกเขยนะรู้ไหม แต่ว่าหนุ่มหล่อที่บัวพูดมาน่ะ พ่อว่าหายาก ไม่ลองลดสเปกลงมาหน่อยเหรอ เผื่อแม่เขาจะได้หาลูกเขยแถวๆ นี้ให้ได้สมใจ”

“พ่ออะ แทนที่จะห้ามแม่”

ญานินทำหน้างอก่อนจะยิ้มเผล่ พ่อกับแม่จึงได้แต่ส่ายหน้า รู้หรอกว่าลูกสาวเองก็ใช่จะไม่อยากมีแฟน แต่มันเหมือนกับว่าดวงของลูกสาวจะเป็นไปอย่างที่ยายอุ่นได้บอกไว้

‘ดวงชะตาของเด็กคนนี้เป็นดวงเกื้อกูลกันกับเด็กอีกคนหนึ่ง จะไม่สามารถมีแฟนได้จนกว่าจะอายุยี่สิบหก’

นี่คือสิ่งที่ยายอุ่นได้บอกผ่านยายแช่มหรือแม่แช่ม ซึ่งเป็นน้องสาวแม่ของชมจันทร์มาอีกทีหนึ่ง แล้วทั้งสมภพกับชมจันทร์ก็จำได้ดี แต่ทั้งสองคนไม่เคยบอกเรื่องนี้ให้ลูกรู้ จนกระทั่งตอนนี้ลูกก็อายุยี่สิบหกแล้ว คงใกล้ถึงเวลาที่ใครคนนั้นของลูกจะเดินเข้ามาหา ชมจันทร์ถึงได้เกริ่นเรื่องหาลูกเขยกับลูกสาว ในใจคิดว่าถึงเวลาแล้วที่ลูกจะหลุดพ้นจากดวงพึ่งดวงได้เสียที

เมื่อจัดเตรียมอาหารเรียบร้อยแล้ว สามคนพ่อแม่ลูกก็กินอาหารด้วยกันและดูข่าวสารในโทรทัศน์ไปพร้อมกัน จนกระทั่งมื้อเช้าจบลง ญานินก็เก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋าเตรียมตัวกลับกรุงเทพฯ เพราะเย็นนี้หล่อนมีงานที่ทั้งชีวิตคงไม่มีโอกาสได้ไปง่ายๆ ถ้าไม่มีผู้มีอุปการคุณจัดการให้ งานที่ว่า

คืองานประมูลเครื่องเพชรและอัญมณี

พอเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋าเรียบร้อย หล่อนก็เอาไปใส่รถยนต์ แล้วก็หันมายกมือไหว้พ่อกับแม่ที่มายืนรอส่งอยู่

“พ่อขา แม่ขา บัวกลับกรุงเทพฯ ก่อนนะ แล้วเดี๋ยวบัวมาใหม่”

“ขับรถดีๆ ล่ะ อย่าซิ่ง เดี๋ยวพ่อจะเข้าสวน ถ้าถึงกรุงเทพฯ แล้ว บัวก็โทร. มาบอกแม่เขาด้วย”

สมภพบอกลูกสาวก่อนจะกอดลูกไปทีหนึ่ง หล่อนก็กอดตอบกลับไป

“ค่ะ ถึงแล้วจะรีบโทร. หาเลย” หล่อนว่าแล้วก็หันไปหาแม่ “ว่าแต่แม่คะ ของท้ายรถบัวนั่นมันเยอะไปไหม”

หญิงสาวหมายถึงบรรดาของกินที่แม่ใส่ถุงเตรียมไว้ให้หล่อนเอากลับไปกินกรุงเทพฯ มีน้ำพริกปลาร้าสับสามกระปุก กล้วยน้ำว้าอีกสามหวี ปลาดุกแดดเดียวหนึ่งกิโลกรัม มะละกอดิบสองลูก ข้าวสารขนาดห้ากิโลกรัมอีกถุง เรียกว่าไม่ต้องซื้ออาหารไปอีกเป็นเดือนเลย แล้วแม่ก็จัดเต็มให้อย่างนี้ทุกครั้ง ครั้งล่าสุดที่หล่อนได้กลับไปเมื่อสองอาทิตย์ก่อนก็ยังกินไม่หมดเลยด้วย

“ไม่เยอะหรอก กินที่ปลูก ปลูกที่กิน อะไรประหยัดได้ก็ดีกว่าต้องไปเสียเงินซื้อ”

“ค่ะๆ เข้าใจแล้วค่ะ”

หล่อนปิดประเด็นไม่ให้แม่บ่นต่อ และไม่อยากให้แม่งอนด้วย แต่คิดไว้แล้วว่าคงต้องเอาไปฝากเพื่อนรักให้ช่วยกันกิน แล้วหล่อนก็จะโดนคุณเพื่อนบ่นอีกเหมือนเดิมแน่นอนว่า

‘ฉันจะอ้วนก็เพราะแกนี่แหละไอ้บัว’

ญานินลาพ่อแม่เรียบร้อยก็ขับรถออกจากบ้าน แล้วแวะซื้อของฝากให้เพื่อนที่ร้านขายของฝาก ก่อนจะมุ่งหน้ากลับเข้ากรุงเทพฯ ตามเส้นทางที่คุ้นเคย สองชั่วโมงต่อมาหล่อนก็กลับมาถึงบ้านของตัวเองที่กรุงเทพฯ

หญิงสาวจอดรถที่หน้าประตูบ้านเดี่ยวครึ่งไม้ครึ่งปูนหลังหนึ่ง มันเป็นบ้านที่มีอายุเกือบห้าสิบปีแล้ว แต่กลับดูไม่เก่าเลย เพราะหลายปีก่อน

พ่อของหล่อนให้ช่างมาซ่อมแซมทาสีใหม่ และเปลี่ยนหน้าต่างทั้งหลังเพื่อให้แน่นหนาปลอดภัยต่อการที่หล่อนต้องอยู่คนเดียว จนหล่อนเคยแซวว่า *'ถ้าซ่อมมากกว่านี้อีกนิดก็รีโนเวตแล้ว'*

บ้านหลังนี้เป็นบ้านเดิมของพ่อ พ่อหล่อนเป็นคนกรุงเทพฯ แต่กำเนิด ส่วนแม่เป็นคนสระบุรี พอแต่งงานกันก็เลยย้ายไปอยู่บ้านของแม่ เพราะคุณตาคุณยายอยากให้อยู่ในสายตา ส่วนบ้านที่กรุงเทพฯ ก็ปิดไว้และจะมากรุงเทพฯ ปีละสามหรือสี่ครั้ง

พอโตขึ้นเข้าสู่ช่วงมัธยม หล่อนก็มีโอกาสได้มาเรียนที่กรุงเทพฯ และอาศัยอยู่กับยายแช่ม จนกระทั่งช่วงที่เข้ามหาวิทยาลัยปีหนึ่ง หล่อนสอบติดมหาวิทยาลัยที่กรุงเทพฯ ยายแช่มก็แต่งงานใหม่ไปกับชาวอังกฤษคนหนึ่งที่เป็นวัยเดียวกัน แล้วย้ายไปอยู่ที่อังกฤษ หล่อนก็เลยย้ายมาอยู่ที่บ้านหลังนี้จนถึงปัจจุบัน ถ้าอาทิตย์ไหนว่าง ไม่เหนื่อยหรือขี้เกียจจนเกินไป ก็จะขับรถกลับบ้านที่สระบุรี

หล่อนลงมาเปิดประตูบ้านเพื่อจะเอารถเข้าบ้าน พอเอารถเข้าจอดเรียบร้อยก็ลงมาปิดประตูบ้าน ก่อนจะขนข้าวของที่เอามาด้วยเข้าไปในบ้าน จากนั้นพอเสร็จเรียบร้อยก็โทรศัพท์กลับไปหาแม่ตามที่พ่อสั่งเอาไว้

"แม่ขา บัวถึงบ้านแล้วนะ เก็บของเรียบร้อยแล้วด้วย"

"ถึงแล้วก็พักผ่อนกินข้าวกินปลาซะ อ้อ อย่าลืมเอาน้ำพริกที่แม่ให้ไปใส่ตู้เย็นด้วย เดี๋ยวบูด"

"เก็บเรียบร้อยแล้วค่ะ คุณนายชมจันทร์ของลูก" หล่อนแซวใส่เหมือนเดิม

"แล้วนี่จะมาอีกทีเมื่อไหร่"

"โธ่ แม่..." หล่อนหัวเราะแล้วทำเสียงออดอ้อน ไม่ทันไรแม่ก็คิดถึงแล้ว "บัวเพิ่งถึงกรุงเทพฯ เองนะ"

"ก็แม่ไม่ได้อยากให้บัวกลับกรุงเทพฯ ซะหน่อย" ชมจันทร์แอบงอนเล็กน้อย แต่ก็เข้าใจลูก "เอาเป็นว่าบัวจะมาเมื่อไหร่ก็บอกแม่ก่อนแล้วกัน

แม่จะได้ไปซื้อของอร่อยๆ มาเตรียมไว้ให้กิน”

“ค่ะๆ รักแม่ที่สุดเลย จุ๊บๆ”

ญานินบอกแล้วก็วางสายไป แล้วทำนั่นทำนี่ไปเรื่อยก่อนจะพักผ่อนนั่งเล่นโทรศัพท์มือถือ ไถดูฟีดข้อความ ดูคอมเมนต์ของลูกค้าใต้คลิปเปิดไพ่ทาโรต์ดูดวงล่าสุดไปตามเรื่องราว แล้วก็เผลองีบหลับไปนิดหน่อย มารู้สึกตัวก็ตอนสี่โมงเย็นกว่าๆ เพราะนาฬิกาในโทรศัพท์มือถือดังเตือน

หญิงสาวลุกไปจัดเตรียมอาหารง่ายๆ อย่างข้าวไข่เจียวให้ตัวเอง พอกินเสร็จก็มานั่งย่อยอาหารอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดเดรสคอวีสีแดงเลือดหมูเรียบหรู กระโปรงยาวคลุมเข่า มีเข็มขัดสีเข้มคาดเอวและรองเท้าส้นสูงเข้าชุด ส่วนผมก็จัดแต่งทรงให้ดูดี ใส่ชุดเครื่องประดับเป็นสร้อยและต่างหูเพชรที่อุตส่าห์ยืมแม่เพื่อนรักที่สวยและรวยมากมาใส่เพื่อไปงานนี้โดยเฉพาะ หล่อนต้องรักษามันยิ่งชีพ ถ้าทำหายขึ้นมามีเข่าทรุดแน่นอน เพราะราคาเบาๆ ของชุดนี้เพื่อนรักบอกว่าเกือบหนึ่งแสน

“โอเคเรียบร้อย สวยแล้วไปได้”

หล่อนตรวจสอบความเรียบร้อยของตัวเองอีกครั้ง แล้วลงมาชั้นล่างหยิบกุญแจรถและกระเป๋าถือที่เตรียมไว้เพื่อจะออกจากบ้าน แต่ก่อนออกก็ไม่ลืมตั้งสมาธิให้นิ่งพอประมาณ ก่อนจะหยิบไพ่ใบหนึ่งจากสำรับที่วางอยู่บนโต๊ะเล็กข้างประตูทางเข้าตัวบ้านมาดู ว่าวันนี้จะมีอะไรดีๆ หรือมีอะไรที่ไพ่อยากเตือนหล่อนบ้างหรือไม่

ทว่า...ไพ่ที่ปรากฏกลับทำให้หล่อนทำหน้าเบ้ เพราะมันคือ The Tower หรือ ไพ่หอคอย!

ความหมายของมันคือ การทะเลาะเบาะแว้ง อุบัติเหตุ อันตราย สิ่งที่ไม่คาดถึง หรือการเปลี่ยนแปลงกะทันหัน

“ลางไม่ดีเลย ฉันควรก้าวขาข้างไหนออกจากบ้านเนี่ย”

แม่หมอสาวพึมพำและเก็บไพ่กลับเข้าสำรับ แล้วขับรถออกจากบ้านไป แต่ในใจยังคงคิดถึงไพ่หอคอยที่ขึ้นเตือนว่ามันจะหมายถึงอะไรได้บ้าง

แต่ด้วยสิ่งนั้นยังไม่เกิด เดาไปก็ฟุ้งซ่านเปล่าๆ หล่อนจึงพยายามเลิกคิดถึงมัน และเตือนให้ตัวเองมีสติทุกฝีก้าวเมื่อได้เข้าไปอยู่ในงาน

หนึ่งชั่วโมงกว่าญานินก็ถึงโรงแรมที่หมาย หล่อนจอดรถเรียบร้อยก็เข้าไปในอาคารของโรงแรม ตรงไปยังห้องจัดเลี้ยงตามทางที่พนักงานบอก เมื่อถึงหน้าห้องจัดงานก็ยื่นบัตรเชิญให้พนักงานที่โต๊ะด้านหน้า แต่เพียงแค่หน้างานก็ทำให้หล่อนแทบจะตาลายไปหมดแล้ว

บริเวณหน้าทางเข้าห้องจัดงานมีแต่บรรดาคุณหญิงคุณนายไฮโซที่หล่อนไม่รู้จักสักคน และทุกคนก็ประโคมใส่เครื่องประดับมาอย่างกับตู้เพชรเคลื่อนที่ จนแวบหนึ่งหล่อนคิดว่าตนเองคิดถูกหรือคิดผิดกันแน่ที่มางานนี้

หล่อนมองไปรอบๆ แล้วก็คิดจะเลี่ยงไปเข้าห้องน้ำ เริ่มไม่มั่นใจตัวเองขึ้นมา อยากไปหาที่ตั้งสติเสียหน่อย แต่ตอนนั้นเองเสียงเรียกหนึ่งก็ดังขึ้น

“อ้าวหนูบัว มาแล้วเหรอจ๊ะ”

ผู้หญิงวัยกลางคนเดินตรงมาหา หล่อนใส่ชุดเดรสยาวสีน้ำเงินเข้มดูกรุยกรายสวยหรู และอลังการด้วยสร้อยคอและต่างหูเพชรที่พอโดนแสงไฟส่องมาก็แวววาวระยิบระยับไปหมด เจ้าหล่อนคือคะนึงนิจ เมื่อก่อนเป็นไฮโซสาวจากตระกูลคนมีเงิน ต่อมาได้แต่งงานกับนายทหารมียศคนหนึ่ง วันเวลาผ่านไปสามีก็ได้เลื่อนตำแหน่งสูงขึ้นจนได้เป็นนายพล เจ้าตัวจึงถูกเรียกขานเป็นคุณนายไฮโซเมียนายพลไปด้วย

ตอนนี้คะนึงนิจหันมาสนใจธุรกิจค้าขายที่ดิน แล้วได้ญานินใช้การทำนายช่วยให้ขายที่ดินได้เกือบแปดสิบล้าน ทำให้ไฮโซคุณป้ายังแจ่วถูกจริตหญิงสาวมาก พอดีกับที่มีงานประมูลเครื่องเพชรและอัญมณี โดยในงานนี้จะนำเครื่องประดับเสริมสิริมงคลและดวงชะตามาจัดแสดงเพื่อร่วมประมูลด้วย ตามธีมของงานคือ ‘ดวงดาวที่เจิดจรัส’ คะนึงนิจจึงให้รางวัลแม่หมอที่น่ารักคนนี้เป็นบัตรเชิญวีไอพี ชวนมางานประมูลด้วยกัน

ตอนแรกญานินก็สองจิตสองใจอยู่ แต่พอคิดว่านี่เป็นโอกาสที่ดีสำหรับตนเอง ใช่ว่าหล่อนจะมีโอกาสได้มางานแบบนี้บ่อยๆ จึงตอบตกลง

เพราะถือเป็นการเปิดหูเปิดตาไปด้วย

“สวัสดีค่ะคุณคะนึงนิจ” หล่อนยกมือไหว้อีกฝ่าย

“สวัสดีจ้ะ อื้อหือ วันนี้หนูสวยมากเลย”

คะนึงนิจรับไหว้และกล่าวชมแม่หมอดูสาวที่วันนี้แต่งตัวสวย ไม่เหมือนครั้งที่นัดดูดวงด้วยกัน แถมยังใส่สร้อยเพชรกับต่างหูเข้าชุดมาด้วย แม้จะดูเล็กไปสักนิดสำหรับไฮโซอย่างหล่อน แต่มองปราดเดียวก็รู้ว่าไม่ใช่ของปลอม เจ้าตัวถึงกับชมในใจเลยว่า แม่หมอคนนี้ก็มีระดับอยู่เหมือนกัน นี่ถ้าตนเองมีลูกชายก็อยากแนะนำให้ลูกได้รู้จักแม่หมอสาวคนนี้

“ขอบคุณค่ะ”

ญานินยิ้มเขินที่ถูกชม ส่วนคะนึงนิจก็ยิ้มเอ็นดูหล่อนเหมือนเดิม ชอบที่หล่อนรู้จักมารยาทและการวางตัวที่ดี ไม่เรียกเจ้าตัวแบบตีสนิท เพราะคะนึงนิจเป็นคนที่ค่อนข้างถือตัวมาก แต่ถ้าพอใจใครแล้วก็จะให้ใจเป็นอย่างดี

“แล้วนี่หนูมานานหรือยัง ขอโทษที ป้ามัวแต่เม้ามอยอยู่เลยไม่ทันเห็น”

“บัวเพิ่งมาถึงค่ะ”

“งั้นเดี๋ยวป้าพาเข้าไปชมในงาน เขาจะจัดแสดงเครื่องเพชรส่วนหนึ่งเป็นเครื่องเพชรรุ่นพิเศษที่ทำเพื่องานนี้เท่านั้น แล้วก็จะมีเครื่องประดับเสริมดวงชะตาจัดแสดงอยู่ในบริเวณเดียวกันด้วย กับอีกส่วนหนึ่งที่นางแบบจะต้องใส่เดินโชว์ งานนี้ขนมาเต็มมากจ้ะ แล้วหลังจากนั้นค่อยถึงช่วงการประมูลและช่วงซื้อเครื่องประดับเล็กน้อย ตามแต่ใครจะสนใจหรือถูกใจชิ้นไหนเป็นพิเศษ ไปจ้ะ เข้าไปในห้องจัดงานกัน”

คะนึงนิจเกริ่นให้ฟังคร่าวๆ ขณะเดินนำญานินเข้าไปในห้องจัดงาน เมื่อเข้าไปแม่หมอสาวถึงได้เห็นว่า ข้างในห้องจัดตกแต่งธีมงานด้วยสีน้ำเงินและสีดำที่ทำให้รู้สึกเหมือนเป็นท้องฟ้ายามค่ำคืน มีแจกันดอกไม้และโคมระย้าให้ความรู้สึกหรูหรา สมกับธีมของงานที่ชื่อดวงดาวที่เจิดจรัส

ด้านในสุดของห้องจัดงานมีเวทีรูปตัวทียกพื้นสูงไม่มาก สองข้างของ

เวทีคือโต๊ะอาหารสำหรับแขกผู้มาร่วมงาน กับส่วนจัดแสดงเครื่องประดับที่มีแท่นวางอยู่ประมาณยี่สิบแท่น มีแสงไฟส่องตรงลงมาให้บริเวณนั้นสว่างกว่าบริเวณอื่น

“ไป ไปทำความรู้จักกับเพื่อนๆ ของป้าก่อน”

คุณนายไฮโซหันมาบอกและชวนให้เดินไปด้วยกัน แล้วพอไปถึงกลุ่มคุณนายทั้งหลายที่ยืนคุยกันอยู่ ญานินก็ถูกแนะนำให้รู้จักคนนั้นคนนี้ แล้วพอคะนึงนิจแนะนำว่าหล่อนเป็นอินฟลูเอนเซอร์สายดูดวงที่ทำให้ตนขายที่ดินได้แปดสิบล้าน เท่านั้นแหละ ทุกคนในกลุ่มก็สนใจเป็นพิเศษและชื่นชมจนแทบจะอวยยศให้เลยก็ว่าได้

ญานินได้แต่ยิ้มและพูดคุยไปตามมารยาท ไม่ออกตัวว่าตัวเองเก่งกาจทำนายดวงแค่ไหน เพราะไม่รู้เหมือนกันว่าคุณหญิงคุณนายกลุ่มนี้สนใจในศาสตร์ความรู้อาชีพของหล่อนจริงๆ หรือว่าชมไปอย่างนั้น

พอพูดคุยทำความรู้จักกันอยู่พักใหญ่ โดนซักถามนั่นนี่จนเหล่าบรรดาคุณนายไฮโซของคะนึงนิจพอใจแล้ว หญิงกลางคนก็พาหล่อนไปดูตรงส่วนของการจัดแสดงเครื่องเพชรและอัญมณีที่มีรั้วสายกำมะหยี่กั้นเขตไว้

หญิงสาวมองดูเหล่าเครื่องประดับที่จัดแสดงอยู่อย่างสนใจ แต่พอดีว่าคะนึงนิจเห็นใครคนหนึ่งเข้าและมีธุระส่วนตัวอยากไปทักทาย จึงหันมาบอกหล่อน

“เดี๋ยวหนูบัวชมเครื่องประดับไปพลางๆ ก่อนนะ ป้าขอตัวไปทักทายคุณพิมพ์นิดหนึ่ง คุณพิมพ์คนนี้น่ะเป็นเจ้าของแบรนด์อัญมณีชื่อดัง เป็นตัวแม่วงการเครื่องประดับเลยก็ว่าได้ มีงานประมูลขายเครื่องประดับที่ไหนต้องมีคุณพิมพ์ที่นั่น แล้วเดี๋ยวป้าคุยเสร็จแล้วเราจะได้ไปที่โต๊ะกัน”

“ได้ค่ะคุณคะนึงนิจ”

คะนึงนิจผละจากไป ญานินก็ชมเครื่องประดับเหล่านั้นอย่างสนใจ ส่วนใหญ่เป็นชุดเครื่องเพชรที่ประดับอัญมณีเม็ดใหญ่ไว้ แล้วก็ติดป้ายราคาโชว์หราเอาไว้ชนิดที่ทำให้หล่อนแอบกลืนน้ำลายเอื๊อก เพราะมีตั้งแต่หลัก

แสนถึงหลักล้าน ที่ราคาถูกสุดเห็นจะเป็นเครื่องประดับที่ชื่อว่า ราตรี

ชื่อเครื่องประดับ : “ราตรี”

สร้อยไพลินล้อมเพชร ราคา ๒๘๕,๐๐๐ บาท

“นี่ถูกแล้วเหรอ! ถ้าบ้าจี้เก็บเงินซื้อให้คุณนายชมจันทร์ มีหวังโดนบ่นไปทั้งชาติแน่ยายบัว”

ญานินพึมพำยิ้มขบขันเมื่อนึกไปถึงหน้าของแม่ จากนั้นหล่อนก็ขยับถอยมาข้างๆ เล็กน้อย เมื่อรู้สึกว่ามีใครคนหนึ่งมาชมเครื่องประดับนี้ด้วยเช่นกัน แต่จังหวะถอยนั้นเอง หล่อนก็สะดุดขาตัวเองแล้วเซไปด้านหลัง คนที่ยืนข้างๆ เห็นก็นึกว่าหล่อนเป็นลมจึงรีบยื่นแขนมารับไว้

“อุ๊ย!”

ตุ้บ!

หญิงสาวตกอยู่ในอ้อมแขนของผู้ชายคนหนึ่ง สิ่งที่สายตาของหล่อนปะทะแวบแรกคือ เสื้อสูทเรียบหรูดูดีที่เขาสวม แล้วพอมองไล่ขึ้นไปก็เห็นเสี้ยวหน้าด้านข้างและเรือนผมสีน้ำตาลเกือบดำจัดทรงหวีเรียบ ต่อมาก็รู้สึกถึงความแข็งแรงของท่อนแขนของเขาที่ช่วยพยุงรับน้ำหนักหล่อนเอาไว้ แล้วพอเงยหน้าขึ้นมองหน้าเขาชัดๆ เท่านั้น หล่อนก็เหมือนตกอยู่ในภวังค์ไปเลยทีเดียว

ใบหน้าของเขาหล่อเหลา แม้จะดูนิ่งๆ แต่ก็มีความอบอุ่นอ่อนโยนแฝงอยู่ คิ้วได้รูปขับให้ดวงตาเขาเป็นจุดที่น่าสนใจที่สุดบนใบหน้า ริมฝีปากขยับยกเล็กน้อย ทำให้ใบหน้าหล่อเหลาที่ชวนมองอยู่แล้วยิ่งชวนมองหนักเข้าไปอีก แถมรูปร่างของเขาก็ค่อนข้างสูงและผิวก็ค่อนข้างขาว

แต่เหนือสิ่งอื่นใด เขาแผ่ความรู้สึกของผู้ชายที่มีเขี้ยวเล็บออกมาด้วยทุกอย่างของเขาเข้ากับคำว่าสมบูรณ์แบบ แล้วมันก็ทำให้หล่อนนึกไปถึงสเปกของตัวเองที่เคยพูดไว้กับแม่ วันนั้นหล่อนพูดเกินจริงเพราะไม่คิดว่าจะมีคนแบบนี้อยู่จริง แต่วันนี้หล่อนรู้แล้วว่ามี และเขาอยู่ตรงหน้าหล่อนแล้ว

‘แม่เจ้า! หล่อตรงสเปก หล่อไม่เผื่อแผ่ใครเลยค่ะ!’

แม่หมอสาวหลงเคลิ้มความหล่อของเขาจนแทบจะละลายอยู่ในอ้อมแขนแข็งแรงนั่น มารู้สึกตัวอีกทีตอนที่เขายิ้มมุมปากเหมือนจะขำและหัวเราะเบาๆ ในลำคอนั่นแหละ จึงรีบตั้งหลักแล้วถอยมายืนสงบเสี่ยม หน้าแดงด้วยความเขินอายที่เผลอไปจ้องหน้าเขาอย่างกับจะกลืนกินเสียอย่างนั้น

‘ยายบัว ไปจ้องเขาขนาดนั้นได้ยังไง เสียมารยาทหมด!’

หล่อนว่าตัวเองและทำหน้าเบ้เล็กน้อย แต่เพราะหล่อนทำหน้าแบบนั้น จึงทำให้เขาเกือบหลุดขำออกมา แต่แสร้งตีหน้านิ่งไว้เพื่อรักษามารยาท พร้อมกับถามไถ่

“คุณไม่เป็นไรใช่ไหม”

“ไม่ค่ะ ไม่ เอ่อ...ขอบคุณที่ช่วยฉันไว้นะคะ”

เขาพยักหน้าส่งยิ้มให้เล็กน้อย แต่รู้ว่าหล่อนกระดากอาย จึงเบี่ยงเบนความสนใจไปที่เครื่องประดับที่วางโชว์อยู่

“คุณชอบเครื่องประดับชุดนี้เหรอ”

“คะ? ชอบ? อ๋อ เปล่าค่ะ ฉันว่ามันก็สวยดีค่ะ”

‘แต่อย่างฉันไม่มีปัญญาซื้อมาใส่เล่นหรอกค่ะ’

“ผมก็คิดว่ามันสวยดี แต่ถ้าคุณสนใจอาจจะต้องแข่งราคากับผมสักหน่อย”

“ฉันไม่แข่งดีกว่าค่ะ ไม่รอดตั้งแต่เริ่มแล้ว”

ญานินบอกแบบไม่กั๊ก หล่อนจะไปรอดได้ยังไง ชีวิตช่วงนี้แม้จะมีลูกค้าติดต่อมาดูดวงเยอะ การเงินไม่กินแกลบ แต่ก็ใช่ว่าจะมีเงินเยอะไปซื้อของแบบนี้มาใส่เล่นได้

ทว่า...คำพูดของหล่อนทำให้เขาเลิกคิ้วเล็กน้อย แต่ยังไม่ทันได้พูดอะไร ผู้ชายคนหนึ่งที่สวมสูทสีดำเรียบๆ ดูเผินๆ ชวนให้คิดว่าเป็นเจ้าหน้าที่ของโรงแรม หรือพนักงานแผนกอะไรสักอย่างก็เดินเข้ามากระซิบกระซาบกับเขา สีหน้าของหนุ่มหล่อเปลี่ยนไปเล็กน้อยก่อนเขาจะหันมาบอกหล่อน

“ผมขอตัวก่อนนะครับ”

“ค่ะ”

ญานินได้แต่มองตามเขาไปอย่างสนใจ ใจหนึ่งอยากรู้ว่าเขาเป็นใคร เพราะเขาหล่อตรงสเปกมาก แต่อีกใจก็บอกตนเองว่า หล่อนจะมาทำตัวเป็นซินเดอเรลลาหลงเจ้าชายรูปงามไม่ได้ ในเมื่อหล่อนเป็นแค่นางซินก้นครัว เดี๋ยวพอนั่งรถฟักทองออกจากงาน ก็ต้องกลับไปเป็นหมอดูอินฟลูเอนเซอร์หาเงินตัวเป็นเกลียวหัวเป็นนอตตามเดิม ไม่ใช่จะมาอยู่ในแวดวงสังคมหรูหรานี้ต่อไปได้เสียหน่อย

หล่อนเตือนตัวเองแล้วจึงหันกลับไปสนใจเครื่องประดับต่อ โดยไม่รู้เลยว่าผู้ชายที่เดินจากไปนั้นได้หยุดเดินและหันมามองหล่อนแวบหนึ่ง

ดวงตาของเขาที่มองเต็มไปด้วยความรู้สึกหลากหลาย ทั้งค้นหาและสนใจ เป็นแววตาอย่างที่คนสนิทที่มาด้วยยังต้องแปลกใจ

“มีอะไรหรือเปล่าครับคุณไธย”

“ไม่มีอะไร”

เขาตอบกลับและก้าวเดินต่อไป คนสนิทถึงกับนิ่วหน้าหันไปมองผู้หญิงคนนั้นอย่างสงสัยว่า เจ้าหล่อนทำอะไรให้เจ้านายของเขาไม่พอใจหรือเปล่า แต่ไม่สิ แววตาของเจ้านายแบบนี้ไม่ใช่ไม่พอใจ แต่เป็นสะดุดใจมากกว่า

แต่...ผู้หญิงที่ดูธรรมดาๆ อย่างนั้นเนี่ย มีอะไรให้เจ้านายสะดุดใจกัน

ญานินยืนดูเครื่องประดับที่จัดแสดงโชว์อีกครู่ใหญ่ จนกระทั่งคะนึงนิจเดินกลับมาและแนะนำให้รู้จักแขกในงานที่เป็นคนรู้จักของเจ้าตัว จากนั้นก็พาหล่อนไปนั่งร่วมโต๊ะอาหารกับคุณนายไฮโซกลุ่มเดิมที่เริ่มจะชวนหล่อนคุยมากขึ้น

ญานินพูดคุยไปตามมารยาท ใครถามอะไรก็ตอบไปตามความจริงว่าหล่อนได้มางานนี้ก็เพราะคะนึงนิจชวนมา มีช่วงหนึ่งที่คุณนายคนสวยใส่เครื่องเพชรชนิดจัดเต็มเป็นตู้เพชรเคลื่อนที่หันมาถามหล่อน

“แล้วน้องบัวจะซื้อสร้อยเพชรกลับไปสักเส้นไหมคะ”

หญิงสาวยิ้มให้แต่ใจอยากแยกเขี้ยวใส่มากกว่า เพราะสังเกตเห็นมาสักพักแล้วว่าคุณนายคนนี้ค่อนข้างปากไว และคะนึงนิจเองก็ดูไม่ค่อยชอบสักเท่าไหร่ ดังนั้นด้วยมารยาท หล่อนจึงพยายามตอบกลับไปให้สุภาพเท่าที่จะทำได้

“ไม่ดีกว่าค่ะ แค่บัวได้มาร่วมงานประมูลในครั้งนี้ก็รู้สึกดีใจและเป็นเกียรติมากแล้ว งานของบัวคงไม่มีโอกาสได้ใส่สร้อยเพชรบ่อยๆ ถ้าซื้อไปแล้วไม่ได้ใช้ ไม่ได้ใส่ สู้ให้คนที่เหมาะกว่าซื้อไปและเก็บไว้ชื่นชมสมใจดีกว่า”

คะนึงนิจแทบอยากจะลุกขึ้นยืนปรบมือให้แม่หมอสาวคนสวยของตัวเองจริงๆ ส่วนคุณนายไฮโซอีกสามคนก็ดูท่าจะสะใจเหมือนคะนึงนิจ เพราะสีหน้าและแววตาชัดเจนเลยว่าเห็นด้วยกับหล่อน มีแต่คุณนายปากไวที่แม้ว่าปากจะยิ้ม แต่ใบหน้าไม่ได้ยิ้มด้วย ในใจคงกำลังกรุ่นๆ อยู่เป็นแน่ที่โดนสาวรุ่นลูกฟาดกลับไปแบบนิ่มๆ

เวลาผ่านไป พิธีกรก็ขึ้นเวทีและพูดทักทายแขกที่มาร่วมงาน ก่อนจะมีการแสดงโชว์สั้นๆ บนเวที จากนั้นเจ้าภาพของงานก็ขึ้นมากล่าวคำทักทายและพูดคุยกับแขกเหรื่อในงาน ตอนนั้นเองที่ญานินเหลือบไปเห็นว่าผู้ชายสุดหล่อที่เจอตรงโซนจัดแสดงเครื่องเพชรนั่งอยู่ที่โต๊ะใกล้ๆ หล่อน

เขาก้มศีรษะให้เล็กน้อยตอนที่หันมาสบตากับหล่อนเข้าพอดี ญานินก็ก้มศีรษะให้อย่างเขินๆ แล้วจึงเบนสายตาหนีด้วยการมองนางแบบที่ออกมาเดินแฟชั่นโชว์เครื่องประดับชุดเด่นๆ ของงาน ความสวยของนางแบบและความหรูหราของการนำเสนอทำเอาหล่อนที่เป็นผู้หญิงเหมือนกันยังอดทึ่งและหลงใหลชื่นชมไม่ได้

“ไก่งามเพราะขน คนงามเพราะแต่งจริงๆ”

ญานินพึมพำชื่นชมและมองการแสดงแฟชั่นโชว์เครื่องประดับต่อไป การแสดงเดินแบบดำเนินต่อไปหลายนาทีจนจบลง การประมูลเครื่องประดับรุ่นจัดทำพิเศษเฉพาะในงานก็เริ่มต้นขึ้น มีการสู้ราคากันอย่างดุเดือด แต่ละ

ราคาเล่นเอาญานินที่นั่งดูการประมูลอยู่ถึงกับปาดเหงื่อ

แม่เจ้า! ราคาพวกนี้ซื้อรถได้สบายเลย

หล่อนคิด แล้วแวบหนึ่งก็แอบชำเลืองไปยังผู้ชายหล่อเหลาคนนั้นว่าเขาจะร่วมประมูลชิ้นไหน แต่จนแล้วจนรอดเขาก็ไม่ประมูลชิ้นไหนเลยในรุ่นจัดทำพิเศษ จนกระทั่งมาถึงส่วนการประมูลเครื่องประดับเสริมสิริมงคล และหนึ่งในนั้นคือเครื่องประดับชุดที่ชื่อราตรี เขาจึงร่วมประมูลด้วย

มีจังหวะหนึ่งที่เขาหันมาหาหล่อน ทำให้หล่อนคิดถึงคำพูดที่เขาพูดไว้

‘ถ้าคุณสนใจ อาจจะต้องแข่งราคากับผมสักหน่อย’

ญานินรีบสั่นหน้าปฏิเสธทันที แล้วก็ไม่รู้ว่าหล่อนคิดไปเองหรือเปล่าเพราะไฟสลัวๆ ในงานมันทำให้เห็นใบหน้าเขาได้ไม่ชัด แต่เหมือนกับเขาจะหลุดขำออกมา เพราะการสั่นหน้าปฏิเสธของหล่อน แต่เป็นแค่ชั่วแวบเดียวเท่านั้นเขาก็ประมูลราคาต่อ แล้วสุดท้ายก็เป็นเขาที่ได้ไปในราคาสามแสนเจ็ดหมื่นบาท

“เขาประมูลไปจริงๆ ด้วย”

แม่หมอสาวพึมพำแล้วแอบส่งยิ้มแสดงความยินดีให้ ตอนที่เขาชำเลืองมองมาอีกครั้ง แต่คะนึงนิจเห็นเข้าพอดี จึงชะโงกหน้ามากระซิบถามหล่อน

“หนูบัวรู้จักหนุ่มหล่อคนนั้นด้วยเหรอ”

“ไม่รู้จักหรอกค่ะ พอดีบัวเจอเขาตรงจุดจัดแสดง แล้วเขาบอกว่าเขาจะประมูลสร้อยที่ชื่อราตรี พอเขาประมูลได้ไป บัวก็เลยแสดงความยินดีน่ะค่ะ” หล่อนบอกไปตรงๆ คะนึงนิจพยักหน้าเข้าใจและไม่ได้ติดใจสงสัยต่อ

หลังจากการประมูลหลักจบ พนักงานของทีมผู้จัดงานก็เดินถือถาดใส่อัญมณีและเครื่องประดับมาให้แขกผู้ร่วมงานได้ยลโฉมที่โต๊ะกันแบบใกล้ๆ ได้จับต้องและลองสวมอย่างเพลิดเพลิน ระหว่างนั้นก็มีอาหารและไวน์เสิร์ฟไปด้วย แต่อาหารหน้าตาน่ากินดูจะกลายเป็นแค่ของประดับโต๊ะ

ไป เพราะตอนนี้ทุกคนสนใจอัญมณีและเครื่องประดับตรงหน้ามากกว่า

หญิงสาวมองแล้วรู้สึกทึ่งในความเป็นตัวแม่ของบรรดาคุณนายไฮโซทั้งหลายที่จ่ายหนักจัดหนักจริงๆ แต่ละคนไม่มีใครยอมใครเลย หนักสุดก็จ่ายกันขั้นตัวเลขแปดหลักจนหล่อนแอบปาดเหงื่อ ก่อนจะขอตัวไปห้องน้ำ เพื่อให้คะนึงนิจได้เลือกซื้อเครื่องประดับอย่างสบายใจ ส่วนหล่อนก็จะได้หายใจหายคอคล่องหน่อย

ญานินออกจากห้องจัดงานไปยังห้องน้ำและใช้เวลาอยู่พักใหญ่ คิดไว้แล้วว่าถ้ากลับเข้าไปในงานจะบอกคะนึงนิจว่าขอตัวกลับก่อน และขอบคุณที่เชิญมางานนี้ด้วยกัน เพราะคิดว่าสำหรับหล่อน ได้มาร่วมงานแค่นี้ก็เพียงพอแล้ว

แม่หมอคนสวยกลับเข้ามาในห้องจัดงาน ทุกคนยังดูง่วนอยู่กับการดูเครื่องประดับในถาด หล่อนหันไปมองรอบๆ งานอย่างเก็บบรรยากาศ แล้วสายตาก็ไปปะทะกับผู้ชายสุดหล่อคนเดิมที่ยืนอยู่ใต้โคมไฟระย้าของห้องจัดงานซึ่งติดอยู่สี่ด้านของห้อง

แต่แล้วจู่ๆ ก็ไม่รู้ว่ามีอะไรมาดลใจ ญานินดันนึกถึงคำเตือนและรูปหน้าไพ่ที่เปิดได้ก่อนออกจากบ้าน มันทำให้หล่อนเงยหน้าขึ้นไปมองโคมไฟระย้าที่ทำด้วยคริสตัล ฉับพลันนั้นเอง หล่อนเห็นก้านเหล็กตกแต่งทาด้วยสีทองของโคมระย้าหลุดห้อยลงมา และดูเหมือนว่ามันไม่น่าจะต้านทานแรงโน้มถ่วงได้ด้วย

แก๊ง!

ญานินมองชิ้นส่วนตกแต่งของโคมระย้า แล้วไล่ลงไปที่ผู้ชายสุดหล่อของหล่อน ไวเท่าความคิด หล่อนวิ่งไปหาเขา ใช้แรงทั้งหมดโถมใส่ร่างเขาเต็มที่ เพื่อผลักเขากระเด็นออกไปให้พ้นชิ้นส่วนโคมระย้าที่ตกลงมา

เพล้ง!

๓

เกิดเหตุ

ความตกใจและโกลาหลเกิดขึ้นในห้องจัดงานทันที หลายคนหวีดร้องตกใจ ส่วนอีกหลายคนยังตะลึงอยู่ บางคนก็รีบถอยออกไปยืนห่างๆ ส่วนพนักงานที่ถือถาดใส่เครื่องประดับอยู่ก็รีบปิดฝาและรักษาถาดไว้ยิ่งชีพ เพราะไม่รู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นหรือมีใครคิดจะเข้ามาก่อความวุ่นวายในงานหรือเปล่า

เจ้าหน้าที่ของโรงแรมเข้ามาทันทีตามมาตรการรักษาความปลอดภัย บวกกับว่างานในห้องนี้มีทรัพย์มูลค่าเป็นร้อยล้าน โรงแรมจึงไม่อยากเสี่ยงให้เกิดความบกพร่องใดๆ เพิ่มอีก

ฝ่ายญานินที่พุ่งเข้าไปผลักผู้ชายสุดหล่อ ตอนนี้ก็ล้มกลิ้งไปบนพื้นพรมพร้อมกันกับเขา ก่อนที่จะหยุดลงตอนที่หล่อนคร่อมทับร่างเขาพอดี หล่อนมองหน้าเขาแล้วก็มองไปยังจุดที่ชิ้นส่วนของโคมระย้าตกลงมา แล้วจึงหันกลับมามองเขาพร้อมกับถาม

“คุณไม่เป็นไรใช่ไหม”

“ผมไม่เป็นไร”

เขาตอบหลังจากสำรวจความรู้สึกตัวเองและมั่นใจว่า เจ้าชิ้นส่วนโคมระย้าที่ตกลงมาไม่ได้โดนตัวเขา แล้วเขาก็ใส่เสื้อสูทแขนยาว ต่อให้มีเศษชิ้นส่วนของโคมระย้าแตกกระเด็นใส่ เสื้อผ้าก็น่าจะช่วยป้องกันเขาไว้ได้

ญานินพอเห็นเขาไม่เป็นอะไรก็โล่งอกและรีบพลิกตัวออกจากร่างเขา พร้อมกับที่เสียงหนึ่งดังมา

“หนูบัว! เป็นยังไงบ้าง!”

คะนึงนิจรีบวิ่งเข้ามาดูด้วยความตกใจและเป็นห่วง ส่วนชายหนุ่มก็จำได้ว่าอีกฝ่ายคือคุณนายไฮโซชื่อคะนึงนิจ เพราะเคยเจอกันในงานเลี้ยงงานหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้

“ไม่เป็นไรค่ะ บัวยังโอเคดี แค่...”

หล่อนตอบแล้วก็ชะงักไปนิด เมื่อรู้สึกว่าสันมือเหมือนเปื้อนอะไรลื่นๆ แล้วก็ตามมาด้วยความรู้สึกแสบ เจ้าตัวจึงยกมือขึ้นดู พอเห็นว่าตรงสันมือมีแผล แม้จะไม่ใหญ่มากแต่ก็มีเลือดไหลซึมออกมา ซึ่งน่าจะเป็นผลของการถูกชิ้นส่วนของโคมระย้าบาดมือหล่อนเข้าพอดี เจ้าตัวคนกลัวเลือดเห็นแล้วก็ร้องออกมาทันที

“อื้อ...เลือด!!”

ญานินร้อง รู้สึกวิงเวียนอ่อนแรงขึ้นมา แล้วชั่วพริบตาถัดมา หล่อนก็ฟุบพับลงไปดื้อๆ ดีแต่ผู้ชายที่หล่อนช่วยไว้คว้าตัวไว้ได้ทัน ทำให้หล่อนไม่หงายหลังลงไปนอนบนพื้น

ตุ้บ!

“คุณ!”

“หนูบัว!”

ทั้งคนถูกช่วยไว้และคะนึงนิจต่างตกใจไม่แพ้กัน พอดีกับเจ้าหน้าที่ของโรงแรมวิ่งเข้ามาช่วย ผู้ชายที่ประคองญานินไว้จึงช่วยอุ้มหล่อนออกจากห้องจัดงาน โดยมีคะนึงนิจวิ่งตามออกมาด้วยความเป็นห่วง

ญานินถูกพาไปยังห้องพยาบาลของโรงแรม พยาบาลประจำห้อง

พยาบาลทำแผลที่มือให้และตรวจดูอาการของหล่อนว่าต้องเรียกรถฉุกเฉินให้มารับเลยหรือเปล่า จากอาการที่เป็นอยู่และการสอบถามผู้ชายที่ประสบเหตุพร้อมกันกับหล่อน จึงค่อนข้างมั่นใจได้ว่าหล่อนน่าจะเป็นลมด้วยความตกใจ พยาบาลจึงเอาแอมโมเนียมาให้ญานินดม

ครู่ใหญ่ถัดมา คนเป็นลมที่ได้สูดแอมโมเนียไปพอประมาณก็เริ่มรู้สึกตัว

“อื้อ...เหม็นจัง”

หญิงสาวรู้สึกตัวบ่นงึมงำทำหน้าเบ้ ก่อนจะค่อยๆ ลืมตาขึ้น สิ่งแรกที่หล่อนเห็นคือเพดานห้องที่ไม่คุ้นเคย ต่อมาก็ใบหน้าของคะนึงนิจที่ชะโงกมาดูหล่อนด้วยความเป็นห่วง แล้วก็ผู้ชายหล่อเหลาอีกคนหนึ่งที่หล่อนรู้สึกคุ้นหน้า เหมือนว่าจะเคยเจอมาก่อน สีหน้าของเขาก็แสดงความเป็นห่วงพอๆ กับคะนึงนิจ

มีผู้หญิงกับผู้ชายอีกสองคนอยู่ด้วย บนหน้าอกผู้ชายมีเข็มกลัดติดไว้ให้รู้ว่า เป็นหัวหน้าแผนกควบคุมดูแลการทำงานของพนักงาน

ทำไมพวกเขาทำหน้าแบบนั้น แล้วมามุงดูหล่อนทำไม

หล่อนคิดแล้วก็นิ่วหน้าเล็กน้อยก่อนจะค่อยนึกออกว่าเกิดอะไรขึ้น พอจำได้ทุกอย่างก็รีบยกมือตัวเองขึ้นดู แล้วก็โล่งอกเมื่อเห็นว่าที่สันมือมีผ้าพันแผลพันไว้แล้ว แค่ไม่ต้องเห็นเลือดก็ไม่มีอะไรน่ากลัวสำหรับหล่อน

“เป็นยังไงบ้างหนูบัว รู้สึกเจ็บตรงไหนบ้าง บอกป้าสิ”

“ไม่ค่ะคุณคะนึงนิจ บัวไม่ได้เป็นอะไร บัวแค่กลัวเลือด ถ้าเห็นแล้วจะเป็นลม แต่พักหลังนี้บัวก็พยายามไปบริจาคเลือดทุกๆ สามเดือน เพื่อแก้อาการกลัวเลือด ก็ดีขึ้นมานิดหน่อยแล้วค่ะ แต่ก็ยังไม่ดีพอ”

หล่อนบอกเสียงอ่อยหน้าจ๋อยที่ทำให้ทุกคนตกอกตกใจ แล้วจึงหันไปหาผู้ชายที่ดูเป็นห่วงหล่อนไม่แพ้คะนึงนิจ เพราะจำได้แล้วว่าเขาคือคนที่หล่อนช่วยผลักออกไปให้พ้นทาง ตอนที่ชิ้นส่วนของโคมระย้าตกลงมา

“แล้วคุณเป็นอะไรหรือเปล่าคะ”

คนถูกถามชะงักไปนิดก่อนจะยิ้มให้อย่างเอ็นดูในความห่วงใยของหล่อน ตัวเองเป็นลมไปแท้ๆ แต่พอตื่นมาก็ยังมีแก่ใจเป็นห่วงเขาอีก

“ผมไม่เป็นไร เพราะคุณช่วยผมไว้ ขอบคุณคุณมากจริงๆ”

ชายหนุ่มกล่าวขอบคุณและยิ้มให้จากใจจริง แต่พอเขายิ้มให้แค่นั้นหล่อนก็เหมือน ‘โดนตก’ ไปเต็มๆ จากที่เจอกันตอนแรกก็ว่าหล่อแล้ว พอเขายิ้มให้อีกนี่ใจแทบละลายเลย

‘เฮ้อ หล่อใจเจ็บเลยจริงๆ’

ญานินหลงเคลิ้มความหล่อของเขาเพลิน จนเมื่อเขากระแอมเบาๆ และแนะนำตัวนั่นแหละ หล่อนถึงได้สติและเขินหน้าแดงที่ตนเองดันมองเพลินเสียขนาดนั้น

“ผมไธย สรณ์ศิลป์ ยินดีที่ได้รู้จัก”

“ญานิน นัทธมนกานต์ ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันค่ะ”

สองหนุ่มสาวแนะนำตัวและทำความรู้จักกันเรียบร้อย คะนึงนิจพอเห็นทั้งสองคนไม่น่าจะมีอะไรน่าเป็นห่วงแล้ว โดยเฉพาะญานินที่ดูปกติดี ก็ค่อยโล่งอกโล่งใจได้ พอดีกับมีสายโทรศัพท์เรียกเข้ามา คะนึงนิจจึงขอตัวออกไปนอกห้องเพื่อรับสายนั่น ปล่อยให้ทั้งสองคนคุยกันไปตามลำพังพลางๆ

ส่วนพยาบาลก็วัดความดันของญานินอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจ พอเห็นว่าไม่น่าจะมีอะไรแล้วและคนที่เพิ่งฟื้นก็ยืนยันเองว่าไม่ได้รับบาดเจ็บตรงไหนอีก ศีรษะไม่ได้กระแทกพื้น แค่กลัวเลือดจนเป็นลม พยาบาลและหัวหน้าผู้ดูแลความเรียบร้อยของโรงแรมจึงออกไปจากห้องพยาบาล เพื่อให้ความส่วนตัวแก่ลูกค้าเผื่อพวกเขาอยากจะพูดคุยอะไรกัน และเพื่อไปรายงานผู้จัดการที่ยังวุ่นวายอยู่กับการจัดการเรื่องอุบัติเหตุที่เกิดในห้องจัดเลี้ยง

หลังจากทุกคนออกไปแล้ว ไธยก็เป็นฝ่ายเปิดฉากพูดคุยขึ้นก่อน

“ที่คุณช่วยผมไว้ ผมรู้สึกขอบคุณมาก แต่การทำอย่างนั้นมันเสี่ยงอันตรายเกินไป ถ้าคุณเจ็บมากกว่านี้ผมคงรู้สึกไม่ดีแน่ ตอนนี้ผมติดหนี้

บุญคุณคุณแล้ว”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะ แต่ว่าไป ฉันก็ไม่คิดเหมือนกันว่าตัวเองจะบ้ากระโดดเข้าไปอย่างนั้น”

หล่อนว่าแล้วก็ทำหน้าเจื่อนไปนิด พอมาคิดย้อนกลับไปก็รู้สึกว่าตัวเองบ้ามากจริงๆ ถ้าโคมระย้าไม่ได้หลุดลงมาแค่ชิ้นส่วน แต่หล่นลงมาทั้งอัน นั่นเรียกว่าหล่อนวิ่งเข้าไปหาที่ตายเองชัดๆ

“อย่าทำอีกก็ดีครับ มันอันตราย” เขาเตือนแต่ก็กล่าวชมไปด้วย “แต่ปฏิกิริยาของคุณไวมากจริงๆ”

“เพราะฉันเปิด...เอ๊ย! เคยเป็นนักวิ่งมาก่อนค่ะ เลยออกตัวสตาร์ตไว”

ญานินเกือบหลุดปากออกไปแล้วว่าเพราะหล่อนได้ไพ่ดูดวงเตือนไว้ดีที่ยั้งไว้ทัน เพราะไม่แน่ใจว่าถ้าพูดไปแล้วเขาจะมีปฏิกิริยาอย่างไร ในเมื่อบางคนเชื่อเรื่องดวง แต่บางคนก็ไม่เชื่อและมองว่าไร้สาระหรืองมงาย

ไธยพยักหน้าเข้าใจ แต่ชั่วแวบหนึ่งแววตาของเขาเหมือนกับจะค้นหาความจริงจากหล่อน เพราะเขายังติดใจสงสัยอยู่ลึกๆ ว่า สิ่งที่หล่อนพูดนั้นเป็นความจริงแค่ไหน ในเมื่อหล่อนเข้าถึงตัวเขาได้เร็วมาก เร็วกว่าคนของเขาที่อยู่ใกล้ๆ เสียอีก ราวกับว่าหล่อนรู้ล่วงหน้าว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น...

“ยังไงก็ต้องขอบคุณคุณอีกครั้ง”

“ไม่เป็นไรค่ะ คุณปลอดภัยก็ดีแล้ว”

“ว่าแต่คุณเป็นหลานของคุณคะนึงนิจเหรอ” เขาทำเป็นถามเพื่อให้หล่อนเผยข้อมูลของตัวเองออกมาว่าหล่อนเป็นใคร แต่คนถูกหลอกถามไม่รู้และกลัวเขาเข้าใจผิดก็รีบบอกทันที

“เปล่าค่ะ ฉันไม่ใช่หลานคุณคะนึงนิจ พอดีฉัน เอ่อ...เป็นนายหน้าขายที่ดินให้คุณคะนึงนิจ แล้วคุณคะนึงนิจขายที่ได้ราคาสูงมาก ก็เลยชวนฉันมาร่วมงานประมูลเครื่องประดับเป็นรางวัล เพราะงานนี้มีชุดเครื่องประดับเสริมสิริมงคลจัดแสดงโชว์ด้วย คือว่า เอ่อ...ฉันค่อนข้างสายมูค่ะ”

ญานินอ้างไปแบบนั้น เพราะถ้าให้อธิบายเรื่องจริงเดี๋ยวจะยาวอีก

ไธยพยักหน้าเข้าใจ ไม่ได้บอกหรอกว่าเขามองออกว่าหล่อนไม่ได้พูดความจริงทั้งหมด แต่อย่างน้อยเขาก็รู้ข้อมูลด้านความสัมพันธ์ที่ชัดเจนระหว่างคะนึงนิจกับหล่อนมากขึ้น แค่นี้ก็พอแล้วที่จะหาข้อมูลเพิ่มเกี่ยวกับตัวหล่อนได้

ทั้งสองคนคุยถึงตรงนี้ คะนึงนิจก็กลับเข้ามาในห้องและสอบถามอาการของญานินเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง

“หนูบัว ไม่เป็นอะไรแน่นะ”

“แน่ค่ะ บัวไม่เป็นไรจริงๆ”

ญานินยืนยันก่อนจะขอบคุณคะนึงนิจและไธยอีกครั้งที่ช่วยเหลือตอนหล่อนเป็นลมหมดสติ พอทุกอย่างดูไม่มีอะไรน่าห่วงและหล่อนก็ไม่อยากให้ใครต้องกังวลด้วย อีกทั้งคิดว่าตอนนี้ก็มืดค่ำมากแล้ว เห็นควรจะต้องกลับบ้านเสียที จึงถือโอกาสขอตัวกลับเสียเลย แต่คะนึงนิจก็ยังไม่วายเป็นห่วงอยู่ดี

“หนูบัวมายังไง แล้วจะกลับยังไง”

“บัวขับรถมาเองค่ะ”

“แล้วจะขับกลับไปไหวแน่เหรอ พักที่นี่สักคืนก่อนก็ได้ แล้วพรุ่งนี้ค่อยขับรถกลับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ บัวไม่ได้เป็นอะไรแล้วจริงๆ” หญิงสาวยืนยันอีกครั้งไม่อยากรบกวนคะนึงนิจไปมากกว่านี้

ไธยเข้าใจที่หล่อนเกรงใจ แต่เขาก็คิดเหมือนกับคะนึงนิจว่าปล่อยหล่อนขับรถกลับไปคนเดียวคงไม่ดี จึงอาสาว่าจะขับรถตามหลังไปส่งหล่อนให้เอง

คะนึงนิจที่รู้จักไธยอยู่บ้างแม้จะไม่สนิทสนม แต่ก็รู้ว่าไธยเป็นลูกของวัลยา ครอบครัวนี้ทำธุรกิจขาวสะอาดและไว้ได้ จึงค่อยเบาใจที่อีกฝ่ายอาสาจะขับรถตามไปส่งญานินให้ ก่อนจะแยกกันคะนึงนิจก็ได้มอบแหวนวงหนึ่ง

ที่ซื้อมาจากในงานประมูลให้แม่หมอสาวด้วย

“ให้บัวเหรอคะ”

“ใช่จ้ะ นี่สำหรับหนูบัว รับไว้เถอะ”

ญานินรู้สึกเกรงใจแต่ก็ยอมรับไว้และยกมือไหว้ขอบคุณ จากนั้นหล่อนก็ออกมาจากห้องพยาบาลพร้อมกับไธย แล้วจึงไปที่ลานจอดรถเพื่อขึ้นรถของตนเอง ส่วนไธยพอส่งหล่อนขึ้นรถเรียบร้อยก็ถอยออกมายืนตรงทางเดินรถ อึดใจใหญ่ถัดมาก็มีรถยนต์หรูคันหนึ่งแล่นมาจอด เพราะเขาส่งข้อความไปบอกคนขับรถแล้วว่า ให้มารับที่ลานจอดรถแทนที่จะไปรับตรงทางเข้าโรงแรมบริเวณล็อบบี

ไธยขึ้นรถแล้วปิดประตูเรียบร้อย ขณะที่ญานินถอยรถออกมาจากช่องจอดพอดี

“ตามคันนั้นไป”

ชายหนุ่มสั่งแค่นั้น คนขับรถก็ขับตามไปโดยไม่ถามอะไร จนกระทั่งเกือบหนึ่งชั่วโมงต่อมา เมื่อญานินขับรถมาถึงหน้าบ้านของตัวเอง หล่อนจอดรถและลงไปเปิดประตูบ้าน แล้วจึงเดินไปหาไธยที่เปิดกระจกเบาะด้านหลังเพื่อคุยกับหล่อน ญานินจึงได้รู้ตอนนั้นเองว่าเขามีคนขับรถ จากที่ตอนแรกเข้าใจผิดว่าเขาเป็นคนขับเอง

“ฉันถึงบ้านแล้วค่ะ เดี๋ยวเอารถเข้าบ้านก็เสร็จแล้ว”

ไธยยิ้มเป็นเชิงบอกว่าเข้าใจ ก่อนจะหยิบกล่องกำมะหยี่บนเบาะข้างกายมายื่นให้หล่อน

“อะไรเหรอคะ”

หล่อนทำตาปริบๆ และทำหน้างงใส่เขา

“ของขวัญสำหรับคุณ”

“ของขวัญ? เนื่องในโอกาสอะไรคะ”

“ขอบคุณที่ช่วยผมไว้ แล้วก็ขอโทษที่ผมเป็นคนประมูลเครื่องประดับที่ชื่อราตรีมา พอดีผมถูกใจชิ้นนั้นที่สุด”

“เรื่องนั้นไม่ต้องคิดมากหรอกค่ะ อย่างที่บอกไป ฉันแค่ชอบแบบชื่นชมเฉยๆ ไม่ได้คิดจะประมูล...” หล่อนยังพูดไม่ทันจบ เขาก็แทรกขึ้นมาด้วยน้ำเสียงอบอุ่นนุ่มนวล จนหล่อนแทบไม่กล้าเถียงต่อเลย

“คุณรับไว้เถอะ ถ้าคุณไม่รับไว้ผมคงเสียใจมาก”

ญานินยอมแพ้ลูกตื๊อของเขา แล้วจึงยื่นมือไปรับกล่องกำมะหยี่สีน้ำเงินขนาดครึ่งฝ่ามือมาเปิดดู พบว่าข้างในเป็นจี้เพชรรูปหยดน้ำเม็ดเล็กๆ ดูน่ารัก ไม่ได้จัดเต็มแน่นจนเกินไป

แล้วก็ไม่รู้ว่าบังเอิญหรือเปล่าว่า จี้เพชรอันนี้มันเป็นอันเดียวกับที่หล่อนเห็นตอนอยู่ในถาดที่พนักงานเอามาให้ดู หล่อนว่ามันน่ารักดีและราคาไม่ได้แพงเกินไป แต่ถึงไม่แพงมันก็หลักหมื่นกลางๆ อยู่ดี จึงได้แต่มองอย่างชื่นชมเป็นอาหารตา ไม่คิดเลยว่าจู่ๆ จะได้รับเป็นของขวัญพิเศษจากเขา

“ขอบคุณนะคะ”

“ด้วยความยินดี ตอนนี้ก็ดึกมากแล้ว คุณเข้าบ้านเถอะ ผมจะรอจนกว่าคุณจะปิดประตูเรียบร้อยแล้วค่อยไป”

“ค่ะ”

หล่อนรับคำยิ้มเขินๆ ทำตัวไม่ถูก จึงเดินกลับไปที่รถยนต์ของตนเองเพื่อขับเข้าไปในบ้าน แต่ในใจนั้นแทบอยากจะกรี๊ดออกมาดังๆ แล้วดีดดิ้นด้วยความดีใจเหลือเกิน ก็หล่อนกับเขาเพิ่งเจอกันได้ไม่นาน แค่ทำความดีช่วยเขาไว้ เขาก็ให้รางวัลเป็นของมีค่ามีราคาขนาดนี้ ถ้าไม่เรียกว่าโชคดีในโชคร้ายก็ไม่รู้จะเรียกอะไรดีแล้วจริงๆ

เมื่อเอารถยนต์เข้าไปจอดที่โรงรถในเขตรั้วบ้านเรียบร้อย หล่อนก็เลื่อนประตูรั้วสเตนเลสปิดและล็อก เป็นจังหวะเดียวกับที่คนขับรถของไธยขับมาจอดหน้าประตู หล่อนจึงร้องบอกไธยที่นั่งอยู่บนรถ

“เสร็จเรียบร้อยแล้วค่ะ ขอบคุณนะคะที่ตามมาส่ง”

“ด้วยความยินดี ผมขอตัวกลับก่อน ราตรีสวัสดิ์”

“ราตรีสวัสดิ์ บ๊ายบายค่ะ”

ญานินโบกมือให้อย่างลืมตัว ไธยหัวเราะเล็กน้อยและก้มศีรษะให้เสมือนตอบกลับไป แล้วกดปุ่มปิดหน้าต่างพร้อมๆ กับที่รถยนต์เคลื่อนไปกลับรถเพื่อกลับออกไปตามเส้นทางเดิม เพราะซอยบ้านของหล่อนเป็นซอยตันและบ้านหล่อนก็อยู่หลังสุดท้ายในซอยด้วย

ทว่าพอรถยนต์เคลื่อนผ่านหน้าบ้านของญานินอีกครั้ง สีหน้าของผู้ชายหล่อเหลาและดูใจดีก็เปลี่ยนไปเป็นเรียบเฉยติดจะจริงจัง แววตาที่เคยดูอบอุ่นเปลี่ยนเป็นวาวขึ้นด้วยความครุ่นคิดและความสงสัย ก่อนที่เขาจะเอ่ยกับคนสนิทที่ทำหน้าที่ขับรถอยู่

“ญานิน นัทธมนกานต์ ฉันอยากรู้ว่าเธอเป็นใคร แล้วที่บอกว่าเป็นนายหน้าขายที่ดินให้คุณคะนึงนิจเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า ฉันรู้สึกว่าเธอไม่ได้บอกความจริงฉันทั้งหมด นายไปตรวจสอบดูหน่อย”

“ครับคุณไธย”

กรณ์ที่เป็นทั้งคนสนิทและคนขับรถรับคำ ในอดีตนั้นเขาเป็นเด็กเรียนดีแต่ฐานะยากจน ได้รับทุนการศึกษาจากครอบครัวของไธยมาตั้งแต่มัธยมต้นจนเรียนจบมัธยมปลาย หากไปทำงานที่อื่นก็หาเลี้ยงตัวเองได้สบายๆ แต่กรณ์เลือกจะตอบแทนคุณครอบครัวของไธย ธำรงจึงส่งกรณ์ไปเป็นคนสนิทของไธยให้คอยเป็นหูเป็นตา และคอยดูแลสวัสดิภาพต่างๆ ให้ด้วย กรณ์จึงเป็นได้ทั้งคนสนิท บอดีการ์ด เลขาฯ ส่วนตัว แล้วก็เป็นทั้งเพื่อนและน้องชายที่ไธยไว้ใจ

“แล้วเรื่องชิ้นส่วนโคมระย้าที่ตกลงมา ผู้จัดการโรงแรมบอกอะไรบ้างไหม”

“ผู้จัดการโรงแรมได้แต่ขอโทษคุณเกียรติวิสุทธิ์ที่เป็นเจ้าภาพครับ แล้วประเมินเบื้องต้นว่าเป็นเพราะฝ่ายซ่อมบำรุงไม่ได้ตรวจสอบดูแลโคมระย้านี้ให้ดีพอครับ”

“ส่งคนไปตรวจสอบอีกทีว่ามีเบื้องหน้าเบื้องหลังอะไรหรือเปล่า ฉันอยากรู้ว่ามันเป็นแค่อุบัติเหตุจากการไม่ซ่อมบำรุงอาคารสถานที่ให้ดี หรือว่า

มีอะไรที่น่าสงสัยมากกว่านั้นหรือเปล่า”

“ได้ครับคุณไธย”

“แล้วคุณอากลับไปตอนไหน”

ไธยถามถึงผู้เป็นอา เนื่องจากตอนที่เขายืนคุยกับญานินที่จุดจัดแสดงเครื่องประดับ แล้วกรณ์โผล่ไปกระซิบบอกนั้น คนสนิทบอกเขาว่าสารัชผู้เป็นอาก็มาร่วมงานนี้ด้วยเช่นกัน

นั่นทำให้เขาแปลกใจมาก เพราะความจริงแล้ว สารัชกับเขามีทัศนคติที่ไม่ค่อยตรงกัน เวลาทำงานก็กระทบกระทั่งกันอยู่บ่อยๆ ยิ่งพักหลังนี้ก็กระทบกระทั่งกับเขาแรงๆ อยู่หลายครั้ง เวลาที่ความเห็นไม่ตรงกันทีไรสารัชก็มักจะพูดออกมาว่า

‘ก็เพราะไธยเป็นกรรมการผู้จัดการ เป็นเจ้านายของอา ความคิดเห็นของอาที่เป็นลูกน้องคงไม่สำคัญ’

ไธยเบื่อหน่ายประโยคนี้มาก แต่มันก็เป็นความจริงที่ว่าเขาเป็นกรรมการผู้จัดการ เป็นหัวหน้าใหญ่ของทุกคน เป็นรองก็แค่ประธานกับคณะกรรมการของบริษัท ส่วนสารัชเป็นแค่ผู้ถือหุ้นที่มีส่วนแบ่งของหุ้นน้อยกว่าคนอื่น

ทั้งที่เป็นถึงลูกชายคนเล็กของโชติช่วงผู้เป็นปู่ แต่คุณปู่กลับไม่ยอมแต่งตั้งให้ผู้เป็นอาได้เข้ามามีส่วนในการบริหารบริษัทมากไปกว่าแค่เป็นผู้ถือหุ้นเล็กๆ และมีตำแหน่งเป็นแค่ผู้จัดการแผนกบุคคลและธุรการ แทนที่จะได้เป็นรองกรรมการผู้จัดการฝ่ายบริหารอย่างที่ใครๆ คิดว่าน่าจะได้ขึ้นไปสูงถึงตำแหน่งนั้น

ชายหนุ่มเคยสงสัยและเคยถามปู่ไปครั้งหนึ่ง คำตอบที่ได้ก็คือ *‘อาของไธยเป็นคนทะเยอทะยาน ในหัวมีแต่ชิงดีชิงเด่น เขาคิดถึงตัวเองก่อนคิดถึงคนอื่น นิสัยแบบนี้ไม่เหมาะกับการเป็นผู้นำที่สูงไปกว่าตำแหน่งที่ปู่ให้’*

ตอนนั้นเขาคิดว่ามันจะจริงอย่างที่ผู้เป็นปู่ได้พูดไว้หรือเปล่า...ในเมื่อคนเรามีความทะเยอทะยานในเรื่องงานก็น่าจะเป็นเรื่องปกติ แต่ยิ่งโตขึ้นเขา

ก็ยิ่งเห็นสารัชในด้านที่ปู่พูดมากขึ้น และเข้าใจว่าปู่มองคนได้ขาดแค่ไหน แม้แต่ลูกตัวเองก็ตัดสินอย่างยุติธรรมว่า ไม่ควรให้ตำแหน่งหน้าที่รับผิดชอบที่สูงเกินไปเพียงเพราะเป็นลูก

วันเวลาผ่านไป ปู่ของเขาก็เริ่มแก่ตัวลง จนกระทั่งประกาศวางมือให้พ่อของเขาขึ้นแท่นประธานบริหาร ส่วนเขาที่กลับมาจากต่างประเทศก็เข้ารับตำแหน่งกรรมการผู้จัดการของบริษัท แบกรับหน้าที่และความรับผิดชอบทั้งหมดไว้บนบ่า ส่วนปู่ก็กลายเป็นประธานอาวุโส มีชีวิตบั้นปลายวัยเกษียณเหมือนคนแก่ทั่วไป วันๆ คุยกับต้นไม้ พักผ่อน และฟังเพลงลูกกรุง อยากไปไหนก็แค่บอกลุงสนคนสนิท ชีวิตเป็นแบบนี้ในทุกวัน แม้ร่างกายจะโรยราไปมากจนต้องใช้ไม้เท้าเวลาเดิน เวลาไปเที่ยวข้างนอกก็จะนั่งรถเข็นไฟฟ้าเพราะมันสะดวกสบายกว่า

จนกระทั่งเมื่อสามอาทิตย์ก่อน จู่ๆ ปู่ของเขาก็ช็อกหมดสติไปและตอนนี้ยังนอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลในห้องของผู้ป่วยพิเศษ คนทั้งบ้านตกใจและเสียขวัญมาก เพราะปู่เปรียบเสมือนเสาหลักของทุกคน แล้วก็เป็นเสาหลักของบริษัทด้วย แม้จะวางมือการบริหารไปแล้ว แต่พนักงานทุกคนก็ยังรักและเคารพอยู่เสมอ เพราะท่านเป็นกันเอง ใจดีมีเมตตาถึงขั้นให้พนักงานรุ่นลูกรุ่นหลานเรียกท่านว่า ‘ประธานปู่’

เรื่องนี้นำพาความสงสัยมาแก่ทุกคนเป็นอย่างมาก แล้วก็ได้ซักถามลุงสน คนสนิทของปู่ว่าเกิดอะไรขึ้น แล้วก่อนหน้านี้ปู่ไปไหนมาบ้าง เพราะช่วงหลังมานี้ปู่ดูเงียบๆ เหมือนมีเรื่องกังวลหรือคิดอะไรอยู่ จึงได้รู้ว่าปู่ไปเยี่ยมเจดีย์บรรจุอัฐิของฐากร อดีตผู้จัดการฝ่ายผลิตของบริษัทที่เสียชีวิตไปเมื่อสิบสองปีก่อนด้วยการกระโดดตึกฆ่าตัวตาย

แต่นอกนั้นแล้วลุงสนไม่ได้พูดอะไร เขาจึงไม่รู้ว่าสาเหตุอะไรที่ทำให้ปู่ถึงขั้นช็อกหมดสติ ไธยจะจี้ถามลุงสนให้กระจ่าง แต่จู่ๆ ลุงสนก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย ทั้งที่ปู่ของเขายังนอนอยู่ในห้องไอซียูของโรงพยาบาล

ทุกอย่างดูมืดแปดด้านจนรูปการณ์กลายเป็นว่าปู่ล้มป่วยเอง แต่เขา

มาเอะใจก็ตอนที่สารัชพยายามหว่านล้อมให้ทุกคนไม่ต้องคิดมากเกี่ยวกับสาเหตุการล้มป่วยของปู่ โดยสารัชบอกว่า

'คุณพ่อแก่แล้ว ถ้าหมดสติจนเข้าโรงพยาบาล มันก็อาจจะเป็นโรคกำเริบ จะไปคิดอะไรให้มาก'

นี่คือจุดเริ่มต้นที่นำพาให้เขาเริ่มระแวงผู้เป็นอา แล้วต่อมาความระแวงก็มีมากขึ้น เมื่อสารัชพยายามเข้ามามีบทบาทในที่ประชุมกรรมการ แล้วคณะกรรมการบริหารหลายคนก็เริ่มเห็นด้วยกับสารัช จนกระทั่งวันหนึ่งเขาได้รับข้อความจากวินัย หนึ่งในคณะกรรมการของบริษัท

'ระวังอาของคุณไว้ให้ดี เขาไว้ใจไม่ได้'

พอไธยส่งข้อความกลับไปถามว่าหมายถึงอะไร วินัยก็บอกว่าขอนัดเจอกับเขาที่อื่นที่ไม่ใช่ที่บริษัท เขาตกลงจะไปเจอวินัยที่ห้องอาหารของโรงแรมแห่งหนึ่ง แต่สุดท้ายวินัยก็ไม่มาพบตามนัด เขามารู้ข่าวตอนกลางคืนของวันนั้นว่าวินัยประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต ขับรถตกคลองชลประทาน

ไธยจึงเริ่มสงสัยมากขึ้นว่า การป่วยของปู่ การหายตัวไปของลุงสน คนสนิทของปู่ และการตายของวินัยอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกัน แล้วก็ไม่รู้ว่ามันประจวบเหมาะหรือว่าอย่างไร หลังจากที่วินัยเสียชีวิตไป เขาก็เริ่มประสบอุบัติเหตุที่ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า มันเป็นแค่เรื่องบังเอิญหรือมีใครจงใจทำให้เกิดขึ้น

พอวันนี้มาเกิดเรื่องที่ชิ้นส่วนโคมระย้าตกลงมาใส่เขาอีก แล้วสารัชก็มาร่วมงานด้วย มันทำให้เขาสังหรณ์ใจว่าสารัชอาจจะอยู่เบื้องหลังเหตุการณ์นี้ เพราะสารัชไม่ใช่คนที่ชอบมาร่วมงานประมูลเครื่องประดับ แต่กลับมาร่วมงานนี้ มันต้องมีอะไรแอบแฝงอยู่แน่ๆ...

ทางด้านญานิน พอเข้าบ้านเรียบร้อยก็นั่งตัวบิดตัวม้วนอยู่ที่ห้องรับแขกอยู่พักใหญ่ เพราะมัวแต่ฟินตัวแตกไปกับของขวัญที่ได้มา แค่หลับตาใบหน้าของไธยก็ลอยมาจนหล่อนเขินอายดีดดิ้นไปมา ทั้งที่เขาไม่ได้

อยู่ตรงหน้าแล้วแท้ๆ แล้วเขาก็อาจจะไม่ได้คิดอะไรด้วยที่ให้ของขวัญชิ้นนี้ นอกจากตอบแทนหล่อนแค่นั้น แต่อย่างไรก็ขอดีใจหน่อยแล้วกัน นานๆ ทีจะมีเรื่องดีๆ แบบนี้เกิดขึ้น

ญานินคิดอย่างอารมณ์ดีและเดินฮัมเพลงขึ้นไปชั้นบนของบ้าน เอาจี้เพชรไปใส่ไว้ในลิ้นชักเก็บเครื่องประดับ จากนั้นก็ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า แต่ถึงจะอารมณ์ดีปานใด หล่อนก็ยังไม่ลืมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนี้ รู้สึกว่าตัวเองจะแม่นเกินไปแล้วที่เปิดไพ่ก่อนออกจากบ้านแล้วได้เป็นไพ่หอคอย พออยู่ในงานก็เจอเรื่องระทึกเข้าไปอีก แม้ไม่ใช่ครั้งแรกที่หญิงสาวแม่นขนาดนี้ แต่ครั้งนี้หล่อนไม่สบายใจ แล้วก็ไม่สงบใจอย่างไรก็ไม่รู้

“เขาจะเป็นอะไรไหมน้า”

หญิงสาวพึมพำขณะอาบน้ำให้หัวโล่งๆ แล้วพออาบน้ำเสร็จก็ออกมาหยิบสร้อยเพชรที่ยืมเพื่อนไปล้างน้ำอุ่นเพื่อทำความสะอาด แล้วก็กลับมานั่งเช็ดให้แห้งอยู่บนเตียง แต่ระหว่างนั้นก็ดันคิดถึงเรื่องในงานประมูลขึ้นมาอีก

“ทำไมสงบใจลงไม่ได้ซะที หรือว่ามันจะเป็นลางสังหรณ์อะไรหรือเปล่า”

หล่อนคิดแล้วก็เริ่มไม่สบายใจ สีหน้าเครียดขึ้นทันที ลังเลอยู่ว่าจะก้าวเข้าไปยุ่งเรื่องดวงชะตาของเขาดีหรือไม่

ยุ่ง ไม่ยุ่ง ยุ่ง ไม่ยุ่ง...

สุดท้ายหล่อนก็พ่ายแพ้ ตัดสินใจเข้าไปยุ่งดวงชะตาและเหตุการณ์ เพราะเจ้าความรู้สึกเหมือนลางสังหรณ์นี้ทำให้อยากรู้เหลือเกินว่า มันเป็นอะไรที่น่ากังวลอย่างที่หล่อนคิดหรือไม่

เจ้าตัวรีบเช็ดทำความสะอาดสร้อยและต่างหูเพชรจนเสร็จก่อนจะนำไปเก็บใส่กล่อง จากนั้นก็หยิบสำรับไพ่ทาโรต์สำหรับใช้ในการทำนายส่วนตัวโดยเฉพาะ ซึ่งเป็นคนละสำรับกับที่หล่อนใช้ทำนายดวงชะตาให้ลูกค้า

แม่หมอสาวตั้งสมาธิสับไพ่แล้วเลือกไพ่ออกมาสี่ใบ เพื่อถามในสิ่งที่ตนเองสงสัยและกังวลเกี่ยวกับไธย ว่าหล่อนคิดไปเองหรือว่าลางสังหรณ์นั้น

มันจะถูกต้อง แล้วเมื่อเปิดไพ่ขึ้นมาตามตำแหน่ง สถานการณ์ อุปสรรค คำแนะนำ และสรุป หล่อนก็รู้สึกใจห่อเหี่ยวแทนเขาเลย เพราะไพ่ที่ออกมามันไม่ค่อยดี ดูท่าว่าเขาจะมีเรื่องยุ่งๆ เข้ามาเสียแล้ว

ใบแรก...ไพ่ห้าดาบ

ความหมายคือ ความขัดแย้ง การไม่ลงรอยกัน ปัญหาที่เข้ามาไม่หยุด การสูญเสียบางสิ่งบางอย่าง

ใบที่สอง...ไพ่กงล้อแห่งโชคชะตา

ความหมายคือ โชคชะตาและการเปลี่ยนแปลงที่บอกไม่ได้ว่าจะเป็นอย่างไร

ใบที่สาม...ไพ่อัศวินถือดาบ

ความหมายคือ การต่อสู้และฝ่าฟัน ศัตรู ต้องเหนื่อยหนักหนาสาหัสถึงจะได้ในสิ่งที่ต้องการ

ใบที่สี่...ไพ่ดวงดาว

ความหมายคือ ความหวังและการเยียวยา การเกิดใหม่ แรงบันดาลใจ ยังมีความหวังอยู่ในปลายทาง

“เขามีปัญหาอยู่จริงๆ ด้วย แล้วไพ่ก็ขึ้นศัตรู หรือว่าชิ้นส่วนโคมระย้านั่นจะไม่ใช่แค่อุบัติเหตุธรรมดา”

ญานินพึมพำกังวลยิ่งกว่าเก่า เป็นครั้งแรกที่หล่อนอยากให้ตัวเองเป็นคนที่ทำนายไม่แม่น เพราะถ้ามันแม่นเหมือนอย่างที่เคยเป็น แสดงว่าผู้ชายคนนั้นกำลังเผชิญหน้ากับอันตรายที่แม้ปลายทางของมันจะมีแสงสว่าง แต่หล่อนก็อดเป็นห่วงไม่ได้อยู่ดี

“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ขา ขออย่าให้เกิดอะไรขึ้นกับเขาอีกเลย”

หล่อนยกมือท่วมหัวอ้อนวอนต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ไม่อยากให้เกิดเรื่องร้ายแรงขึ้นกับเขา ไม่รู้หรอกว่ามันจะได้ผลหรือไม่ แล้วก็ไม่รู้ด้วยว่าอะไรจะเกิดขึ้น แต่ก็หวังว่าเขาจะรอดปลอดภัยและไม่เป็นไปตามที่ไพ่เปิดได้